

Искренне увлеченный друг!

Простите, что пишу к Вам совсем незнакомый человек, но надеюсь, что не откажете мне в моей просьбе. Вот уже много лет, как судьба бросила меня далеко от Родины, где я живу восточнее Москвы об радостные дни детства и юности. Помню так мне родные края и все широкую природу и, кажется, никогда не забыть песен, которые когда-то наслаивались. Живя здесь среди чужих людей очень хочется кое-когда побеседовать с кем-нибудь и поделиться с ним своими мыслями и впечатлениями, рассказать о своей жизни-были и узнать, как же живут люди на Родине, о чем думают и что им радует и тревожит. Поэтому-то и решил я написать Вам это письмо, в надежде, что найду друга по переписке, с которым можно было-бы поделиться радостями и грустью, раздумьями об этих тяжелых событиях. Если Вы, или кто-нибудь из Ваших знакомых, захотел бы со мной переписываться, я был бы очень рад и благодарен. Пишите по адресу, указанному на конверте, обо всем, что Вас интересует, а я с удовольствием Вам отвечу. Хотя я еще не стар, но здоровье у меня неважное. Поэтому я сейчас безработен, так что есть у меня много времени думать и писать. Если спросите как жизнь здесь, то можно ответить: жизнь как жизнь, живется не плохо, но чужбина, Вы это сами понимаете. Напишите, как Выживаете, есть-ли у Вас семья, как здоровье, как идет Ваша работа.

ПОВІДОМЛЕННЯ

На весні 1968 р. відбувся IV-ий Великий Збір Організації Українських Націоналістів. Великий Збір — найвищий законодавчий орган ОУН, що суверенно вирішує всі питання, пов'язані з ідеологією, програмою, політичною концепцією, стратегією і дією Організації Українських Націоналістів.

IV-ий Великий Збір ОУН зосередив свою увагу головно на аналізі стану національно-визвольної боротьби в Україні та в цілій російській імперії, устійненні політичні засади і завдання ОУН на теперішньому етапі, а також у період революційного зриву і на початковому етапі відновлення та закріплення Української держави.

Ствердивши, що єдиноправильним шляхом, який веде до здобуття Української держави, є національно-визвольна революція, —

IV-ий Великий Збір ОУН наголосив необхідність поширити і скріпити безпосередню визвольну боротьбу проти московсько-більшевицьких окупантів.

Зробивши висновки з дотеперішньої, позначеної великими жертвами, багатогранної національно-визвольної боротьби Організації Українських Націоналістів, як і цілого українського народу, за визволення України, IV-ий Великий Збір ОУН ствердив, що революційно-визвольна боротьба українського народу розгортається і прибирає на силу.

Одночасно відзначив, що ідеї розвалу російської тюрми народів перемагають, здобувають все більше розуміння у цілому світі та мобілізують до боротьби з російським імперіалізмом і комунізмом активних борців як серед поневолених або загроженних Московю народів, так і серед народів цілого вільного світу. Таке розгортання і зміцнення фронту проти російського імперіалізму у світовій опінії — це перш за все безпосередній наслідок визвольної боротьби в Україні та наполегливої акції ОУН і Антибільшевицького Блоку Народів (АБН), що — зайнявши безкомпромисове становище проти ворога і противників української самостійності й державности — успішно популяризує концепцію розвалу російської імперії та відновлення на її руїнах Української Самостійної Соборної Держави, а також і національних держав інших народів, завойованих і поневолених імперіалістичною Московією.

IV-ий Великий Збір ОУН, взявши до уваги дозволітний досвід і розвиток націоналістичної думки від III-го Надзвичайного Великого Збору ОУН, що відбувся у важких умовах другої світової війни, коли ОУН мусіла вести двофронтову війну проти німецького і російського окупантів, — відповідно оформив ідеологічний комплекс українського націоналізму, оновив програму, підтвердив дотеперішню концепцію визвольної зовнішньої політики АБН, перевірив форми і методи, що їх найдоцільніше застосовувати на теперішньому етапі визвольно-революційної боротьби українського народу.

В центрі уваги IV-го Великого Збору ОУН були постанови, що стосуються, між іншим, до:

— питання стратегії і тактики національно-визвольної революції проти російського імперіалізму, що єзододні виступає в новому, комуністичному одязі;

— визначення напрямків визвольної внутрішньої і зовнішньої політики, що має випливати з головної концепції відновлення суверенних національних держав усіх поневолених Росією народів, з концепції власних сил у співдії зі світовим протиросійським і протикомуністичним фронтом;

— ідеологічних засад, що ґрунтуються на християнсько-національному світогляді, націю уважають за найвищу форму людської спільноти, а національній державі — за найдосяжальшу форму буття і організації, в якій забезпечений всебічний розвиток людини і народу;

— складення проекту державної програми, основою якої є суверенітет нації, народовладство, співпраця держави і Церкви, приватна власність, справедливий соціальний і господарський лад, вільний всебічний розвиток життя українського народу.

IV-ий Великий Збір ОУН присвятив особливу увагу й українській молоді, як на Батьківщині, так і на чужині, уточнив засоби і методи її всебічної мобілізації до боротьби за визволення України.

Проаналізувавши сучасні форми наступу російського імперіалізму й шовінізму на український народ, зокрема методи боротьби КІБ проти визвольно-революційного руху, IV-ий Великий Збір ОУН накреслив і відповідні шляхи протидії ворогові й на тому відтинку.

IV-ий Великий Збір ОУН схвалив оновлений Устрій ОУН, обрав на голову Проводу ОУН Ярослава Стецька, останнього члена Бюро Проводу ОУН, обраного в Україні 1945 року, а також вибрав визначено Устром ОУН кількість членів Проводу та інших керівних органів.

Схваленим IV-им Великим Збором ОУН ідеологічні й програмні постанови включають у собі здобутки теоретичного осмислення підставових елементів українського націоналізму, як напрямки для практичного здійснення основних постулатів політики і стратегії українського визвольного руху на сучасних етапі.

ЗВЕРНЕННЯ

Українській Народі!

Сучасна доба матиме виняткове історичне значення. Розвиток світу йде по лінії повного й неминучого розвалу колоніальних імперій. Ідеї націй жити власним самостійним життям у незалежних державах тріумфально перемагають. Розлітаються колоніальні потуги, а самостійними стають навіть відсталі цивілізаційно, культурно й економічно країни.

Російські імперіялісти судорожно намагаються загальмувати цей історичний розвиток подій і вживають найжорстокіших метод поневолення, але українського народу не зламали й не упокорили ні терор, ні насильство московських окупантів, що поводяться в Україні не інакше, як гітлерівські «юберменші». Моральної сили додає нашому народові свідомість, що він захищає святу правду. Палка любов до Батьківщини, що за її славу і волю проливали кров її найкращі сини і доньки впродовж цілої історії, ненависть до окупантів, почуття духовної вищості над північними варварами — сповнюють серця українських патріотів.

Київ — символ добра, правди і волі

Наш святий Київ — це носій християнських правд, уосіблення і символ добрих сил світу, оборонець прав людини і націй, пробойник героїчного гуманізму, віри в Бога, захисник справедливості і правди, творчих традицій і морального вдосконалення людини. Цими етичними, культурними, релігійними і суспільними цінностями Київ протиставляється варварській Москві, центрові тиранії, рабства, зла і безбожництва.

Україна, що високо несе закривавлений прапор свободи, що кладе незліченні жертви, оця тисячолітня Україна, є постійно предметом атаки Росії та всіх темних сил світу. Але ніщо не в силі зламати її волі жити самостійним, державним життям, ніщо не згасить бажання українського народу змести з нашої землі тих, що знуцаються над ним, топчуть та ганьблять його святощі, нищать історичні пам'ятки, збезцешують усе нам найдорожче й найсвятіше.

Даремно глумиться, розорує та ганьбить могили українських Героїв російський шовініст. Вогонь образи, що палить душі українських патріотів за святотатства москалів, ще більше увидатное славному історію непокірної України.

Українська княжа держава була рівноправним партнером найбільших держав тогочасного світу. Київ — культурний і політичний центр України — був широко відомий у світі. Козацька держава, наше запорізьке лицарство збуджувало подив і пошану в тодішніх великодержав. Державний устрій України, устрій народоправства та глибокої пошани до людини, на сторіччя випередив західно демократію. Духовне зростання українського народу, навіть після знищення Московією нашої держави, було таке буйне, що московські завойовники неспроможні були здушити його навіть заборонами друкувати українські книжки (декрет Валуєва). Мов сарана, насунули на нашу землю московські чиновники і колоністи, щоб надати Україні характер «южної Росії».

Нескорена Україна

Усе це було даремне! Голос Шевченка: «Вставайте, кайдани порвіте і вражою, злою кров'ю волю окропіте!» — почула вся Україна. Перша світова війна дала нагоду українському народові збройно виступити за свою владу, за свою державу; 22 січня 1918 р. він проголосив відновлення своєї самостійності і державности, а рік пізніше — соборність усіх своїх земель і злуку в єдину Українську Народну Республіку. Для України це був початок вільного життя, але для Москви це означало кінець її імперії. Тому московські банди Леніна-Муравіова посунули на Україну, тому російські шовіністи придумали для обдурення українського народу т. зв. УССР і настановили в Харкові своїх губернаторів, називаючи їх «урядом» нашої скривавленої Батьківщини. Так звана УССР — це ніяка українська держава, це колонія Росії.

Довгі роки війни і боротьби проти Москви й на інших фронтах доказали, що український народ в обороні держави не вагається скласти найбільших жертв крові своїх найкращих синів.

Збройно переможений, частинно обдурений брехливими гаслами інтернаціоналізму, за якими приховався загарбницький дух москалів, український народ не упокорився і в страшні роки большевицької окупації. Повстанська боротьба, таємні організації українських патріотів: Центральний Український Повстанський Комітет (ЦУПКОМ), Братство Українських Державників (БУД), Спілка Визволення України (СВУ), Спілка Української Молоді (СУМ), Український Національний Центр (УНЦ), Українська Військова Організація (УВО), організований спротив насильній колективізації, — це були вияви дальших змагань нашого народу. Тюрми ЧеКа, ГПУ, НКВД і КГБ, концтабори смерті, дикі пустелі Азії заповнилися українськими в'язнями, сотнями тисяч українських патріотів.

Проте, цей найвопірний терор не зламав духу українського народу. Глум і наруга російських наїзників над Україною будили до дії і боротьби всіх українських патріотів. На Українських Землях зродилась між двома світовими війнами нова

велика революційна сила: Організація Українських Націоналістів, що зростала і кріпилася спершу під кермою сл. пам. полк. Євгена Коновальця, а пізніше — сл. п. Степана Бандери. Мета її — Самостійна Українська Держава. Шлях — національна революція. Її члени кидалися у вир боротьби і ні шибениці, ні тюрми, ні переслідування не могли сповільнити її росту. Творця її, полк. Євгена Коновальця, Москва вбила в підступному атентаті 1938 року в Роттердамі так, як 12 років раніше убила в Парижі Головного Отамана Симона Петлюру, Голову Української держави.

Проголошення в 1939 р. самостійності Срібної Землі — Карпатської України, героїська оборона її нашим воєнством — Карпатською Січчю, пригадали цілому світові, що український народ прагне волі і добивається своєї держави за всяких умов.

Зудар двох імперіялістів — німецького і російського в другій світовій війні — використав український народ, проголосивши за почином ОУН 30 червня 1941 року у Львові відновлення Української держави. Німецько-гітлерівські окупанти внарештували і кинули у тюрми та концтабори голову і членів Українського Державного Правління, Провідника ОУН і тисячі українських націоналістів. Проте, не вдалося німцям загасити палкого бажання українського народу жити самостійно. Незабаром розгоряються бої проти німецьких і проти російських окупантів. Ці бої ведуть групи підпільників ОУН, а від жовтня 1942 року Українська Повстанська Армія (УПА), вкрита славою збройної сила Воюючої України, на чолі якої став уже за життя легендарний ген. Тарас Чупринка-Шухевич. Українська Повстанська Армія виявила такий героїзм і таку моральну незламність, що вже після закінчення другої світової війни, в травні 1947 р., ССРСР, Польща і ЧССР підписали договір, щоб спільними силами знищити українських повстанців.

Терор ворога

На Українських Землях панують далі московські імперіялісти, шаліє індивідуальний терор супроти українського населення. Русифікація, грабниницька експлуатація цієї найбагатшої колонії Росії продовжується. Масові вивози української молоді в Сибір на розбудову індустрії мають за мету послабити біологічний і бойово-революційний потенціал українського народу. Знаючи, що глибока християнська віра дає українцям велику моральну силу протиставитися наступові Москви, російські большевики знищили, — після ліквідації Української Православної Автокефальної Церкви, — і Українську Католицьку Церкву, виславши і повбивавши тисячі вірних, священників і ієрархів, загнавши обі наші Церкви в катакомби.

Московські варвари руйнують могили наших героїв, палять наші історичні архіви, глузують з української мови, силою запроваджують російську. Преса в Україні — це інструмент окупанта, що служить для славословія окупантів, підбатовування законаних і обманювання народу. Письменників і поетів, які відважуються виступити із словом правди, переслідують, в'язять, замикають у божевільнях.

На українську еміграцію Москва веде безперервний наступ, намагаючись розкласти її зсередини. 1939 року газовою пістолем московський агент відібрив життя Провідникові революційної ОУН Степанові Бандері. Це, як і попередні скривовані вбивства керівників визвольної боротьби України, мало на меті розбити ряди українських націоналістів-революціонерів.

Боротьба триває

Але сподівання Москви не здійснилися. Український народ в Україні далі продовжує змагання, а патріотична еміграція працює для допомоги Воюючій Україні. Зник уже страх у душах українців, що його сіяли окупанти, вже не лякають їх ні тюрми, ні табори смерті Воркути, Явасу, Норильська, Кінгіру. Українці мужньо заявляють у вічі катам: Україна хоче самостійності! Московський колоніялізм, це такий самий злочинний пережиток, як усі інші колоніялізми!

У поході до державної незалежності не зупинити російських шовіністам української нації. До ідейного бою з Москвою стало молоде покоління. Його устами кличе український народ: Геть із варварами, «юберменшами», русифікаторами! Геть з російськими наїзниками!

Найкращих українських професіоналів і мистців забирає Москва з України і примушує їх працювати для російської імперії. А на нашу землю шле російських шовіністів-колонізаторів, що творять окупаційний апарат і панівну верству. Ця злочинна акція довела до того, що в Україні живе тепер 8 мільйонів москалів. Ворог глузує з домагань українців, що покликаються на «права», нібито забезпечені конституцією УССР. Советські слідчі судді заявляють українським політичним в'язням, що ці «права» тільки для закордону.

Український Народі!

Організація Українських Націоналістів, не зважаючи на всі жертви, уже близько 40 років веде визвольну боротьбу, несе прапор української національної революції.

Українські націоналісти-революціонери, що їх так боїться Москва, діють всюди, по селах і містах України. У тюрмах і на засланнях вони своєю невгнutoю постановою підтримують духово в'язнів, у таборах смерті, розкинутих по всій імперії, вони є орієнтром політичних змагань для сотень тисяч невільників. Усіма способами вони борються за волю й владу українського народу, за добро української людини. Боряться

під гаслом, яке перемагає в усьому світі: «Свобода народам, свобода людині!»

Боротьба України проти імперіялістичної Росії — це боротьба двох протиставлених світів, двох культур, двох світоглядів, двох духовностей. Київ і свята Софія — символи християнського розуміння життя, символи культури і свободи. Москва і Кремль — символ гніту, рабства, варварства й безбожництва.

Київ проти Москви! — це гасло, під яким ведеться ідейний бій, що в ньому українському народові призначено перемогти сили зла.

Українські націоналісти-революціонери висунули ідею спільного фронту поневолених народів під час героїських боїв УПА — для знищення німецької та російської імперій і розподілу їх на самостійні національні держави. Тепер, поруч революційної ОУН, ця ідея присвічує Антибольшевицькому Більшовицькому Народові (АБН), який творить в усьому світі протимосковський і протикомуністичний фронт!

Розвал російської імперії — гарантує справедливий мир

Завдяки боротьбі на Рідних Землях і завдяки діяльності української еміграції, що відгукується на кожний прояв боротьби в Україні, наша Батьківщина має у світі багато друзів, які знають, що ворогом число 1 усього людства є московський імперіялізм. Вони знають, що розвал російської тюрми народів принесе світові тривалий мир і безпеку.

Тризний час, у якому живемо, вимагає найбільших жертв. Тому ОУН закликає всі вільні народи світу до активної боротьби з російськими імперіялістами і шовіністами всіх кольорів.

На зміну КПСС уже готуються втримувати російську тюрму народів всілякі білогардійські організації.

Як КПСС на терені цілої імперії скріплює московсько-большевицький режим, так філія цієї ворожої Україні організації — КПУ, намагається тримати в послуші й підлеглості український народ. КПУ — це не українська, а російська й яничарська організація. Її чолові ватажки — перевертні, позбавлені українського сумління, не мають ні бажання, ні відваги заступитися бою за ті права України, що їх начебто гарантує т. зв. конституція УССР. ОУН поборює безкомпромісово КПСС та КПУ і закликає тих українців, які з різних причин опинилися в рядах цієї ворожої організації, зривати її плани, перешкоджати їй діям та використовувати кожну нагоду для диверсійної боротьби проти російського імперіялізму, шовінізму й агресії.

Молодь — в авангарді боротьби

Революційна ОУН звертається із закликом до всієї української молоді: ставайте до боротьби за честь і славу нашого народу! Давайте гідну відсіч усім тим, що знеславною наші національні святощі, придуркують українську культуру, обмежують доступ нашому юнацтву до високих шкіл, засилають його поза межі Батьківщини! Бороніть права українського народу на повноцінне життя, зміцнюйте фронт революційної боротьби за волю і державність України. Поборюйте російський дух і російську мову в школах. Змагайтесь за рідну мову і український зміст.

ОУН поборює комсомол як ворожу організацію, що має за мету виховувати українську молодь у душі відданих московській імперії, зроби з цієї молоді ворогів самостійності України. ОУН — свідомо того, що в рядах комсомолу є чимало наших хлопців і дівчат, які не поділяють його ідей. Усіх їх ОУН закликає послаблювати, підірвати і валити цю організацію, як інструмент для поневолення України.

Українська інтелігенціє! Ти не зламалася під найгорстокішим терором ІПУ-НКВД-КГБ, ти гідно борониш честь українського імені. Пам'ятай, що на тебе дивляться мільйони земляків, у грудях яких палає любов до України. На тебе покладають надії українські селяни, робітники. Захищай на кожному кроці свій народ. Стався з погордою до вислужників Москви. Хай вони відчують, що за їхню зрадницьку роботу вони мусять скласти рахунок українській революції! Погорджуй тими, хто боїться вживати української мови і гне спину перед москалями. Борися за українську культуру, за наші духовні скарби, відважно ставай до бою проти російської темряви! Українська інтелігенціє, стань духовним проводом України!

Українські письменники, поети, літератори! Вам, що відважно кидаєте в народ «слово тверде, мов криця», що своєю творчістю скріплюєте серця нашого поневоленого народу, — вам честь і подяка від України! Відмовоюйтесь від писак і віршоробів, що вислугуються найзникнові заради похвал ворога і кращого особистого життя. Вічно живуть поети, що служать своєму народові і правді! Будьте новітніми бардами, яких історія України запише на своїх світлих сторінках. Безсмертні ті мистці, що служать Богові і своїй нації!

Українські селяни! Московські заїди відібрали від вас вашу, ваших батьків та дідів землю і загнали вас у колгоспну неволю. Заплата за ваш кріпацький труд не стоїть у ніякому відношенні до вашої непосильної, важкої праці. Зривайте плани експлуатації України! Вимагайте людських умов життя! Геть із колгоспами та іншими формами примусово-колективного господарства! За приватну власність українського селянина на його рідній землі! Щоб мати волю і землю, треба мати найперше свою рідну владу!

Українські робітники! Не давайте себе визискувати московським здирикам! Не давайте вивозити з нашої батьківщини скарби до Москви — відвічного ворога нашого народу. Не давайте наживатися окупантам коштом вашого нужденного життя, над-

людської праці, вашого здоров'я. Вас обманює московська пропаганда всілякими «досягненнями», в тому п'ятиденним тижнем праці, промовчуючи, що у країнах Заходу робітник давно вже має п'ятиденний робітний тиждень, а під час безробіття отримує більшу допомогу, ніж ви заробляєте за вашу працю. *Фабрики й заводи — українським робітникам!* Щоб ви стали власниками своїх верстатів праці, мусяте мати найперше свою рідну, *українську національну владу!*

Українські спеціалісти-фахівці! Саботуйте, де можете, заходи московських окупантів тримати Україну на рівні колонії! Протестуйте проти призначування вас на працю поза межами України, проти вимішування українського населення закладами-москалями та депортованими людьми інших національностей! Боріться проти націоналізму! Боріться за українську владу, як передумову ліквідації всіх лих в Україні.

Українці-біці, підстаршици і старшици советської армії, моряки, літуні! Пам'ятайте, що ви — сини українського народу, що ворог тримає вас у рядях своїх збройних сил, щоб ви боронили тюрму народів — російську імперію, в якій уярмлена і наша батьківщина. Ви — найбільша надія ваших батьків, ваших дітей, нашої Вітчизни. Готуйте зброю, щоб спрямувати її проти катів нашого народу, поневоловачів нашої сонячної України. Готуйте зброю проти тих, що грабують нашу землю, насилають до неї колонізаторів. Готуйте зброю проти російських шовіністів, що учать наших дітей і юнацтво ненавидіти борців за правду України та прославляти Москву. Вивчайте військову справу, щоб у слухний час завдати смертельного удару ворогам нашої Вітчизни. Саботуйте і поборюйте на кожному кроці і всіма можливими засобами ворожу воєнну машину! З виходом революції переходьте на бік повстанців! Ваше місце — в УПА!

В'язні тюрм і концтаборів! Засланці в пустинях підросійської Азії! Вам, незламним борцям за святі права української нації, безстрашним оборонцям України, висловлюють подяку українці на Батьківщині й на еміграції. На вас спрямовані очі народу, бо ви не злякалися терору ворога й гордо прийняли його переслідування з вірою, що ваші терпіння — це жертва для визволення України з російського ярма. Іскра повстань у концтаборах може розпалити пожежу в усій імперії!

Українці на засланнях, розсіяні по всіх країнах російської тюрми народів! Про вас, синів і доньок, що вигнані з рідних земель — Україна не забула! У боротьбі за свободу і державність, за те, щоб на рідну землю могли повернутися всі її діти, український народ спрямовує очі й на вас! Будьте носіями величких ідей України! У чужому оточенні, яке часто теж терпить переслідування російських шовіністів, — поширюйте клич самостійності й державної незалежності всіх поневолених народів! Пригадуйте, що самостійна Україна і самостійні держави інших поневолених Росією народів, — означають кінець російського імперіалізму, кінець тюрми народів, кінець вашому скитанню і неволі! Постаня незалежних держав, — це година повороту на рідну землю! Допомогайте тим, що боряться за розвал російської імперії — СССР. На кожному кроці поборюйте російську владу!

Українські матері-героїні! Вам, як тим п'ятьом сотням українок, що згинув під російськими танками у тaborі смерті в Кінгрі, глибокий поклін від українського народу за те, що, не вважаючи на жорстокі переслідування, виховуєте своїх дітей на українських патріотів. Подяка вам за те, що зацплюєте їм любов до нашої Вітчизни і ненависть до ворогів! Виховуйте молоде покоління відважних воїнів, що боротимуться за волю, честь і славу нашої землі, за ваше щастя й за щастя всього великого страдного українського народу! Навчайте їх, що передумовою всіх благ є влада українського народу на українській землі.

За героїчне українське християнство

Український народе! Одним із найбільших злочинів Москви супроти України було фізичне знищення Ієрархії українських Церков. Московські безбожники вимордували або кинули в тюрми і концтабори Владик Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) та Української Греко-Католицької Церкви, тисячі священників і вірних убили або заслали в концтабори. Проте, не зуміла Москва знищити в українському народі віри в Бога, — українські Церкви діють в катакомбах. Цим підпільним Церквам Москва протиставила святотатську організацію з большевицьким «патріярхом» Алексеем на чолі. Недонищені, нестріляні, в жалких умовах переслідувань, українські священники, монахи й монахині дали служать своїй Церкві та українському народові. Їм, борцям за перемогу Божої правди в закованій Україні, борцям за перемогу духових вартостей у могутньому бою за Печерську й Почаївську Лаври, за св. Софію і св. Юра, проти воюючого безбожництва й назадництва, Україна складає доземний поклін. Українська Підпільна Церква — авангард героїчного християнства сучасної доби!

Плебісцит крови

Український Народе! Вороги суверенності й державності України глумляться над кривавим змагом нашої нації і замість державної незалежності, за яку бореться Україна, кажуть нам боритися за паперовий плебісцит над питанням, чи ми хочемо жити самостійно, чи може далі бажаємо перебувати в російському ярмі! *Плебісцит української крови*, складеної на жертвовнику Батьківщини, перерішив вже перед батьма віками наше право на державну незалежність.

Всілякі мрії поневоловачів України, що їм удасться ще раз впрятати український народ у якусь нову «федерацію» — нове ярмо з Росією, — марні. Українська нація з погордою відкидає їх. Українська Національна Революція — шлях визволення та її мета — Українська Держава, — це те, до чого прагне Україна. Розвал російської імперії всяких режимів на суверенні, від нікого незалежні держави всіх поневолених націй, — єдина розв'язка.

Везстрашна й жертвна боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу, в якій український народ склав гекатомби жертв, закінчиться нашою перемогою! Під прапорами революційного націоналізму Україна невпинно маршує до тріумфу своєї правди, до своєї волі і державної незалежності, до своєї вдали на своїй землі.

Уже близький той час, коли московські варвари платитимуть за всі наруги й злочини, вчинені над українським народом. Близький той час, коли над Києвом, святою столицею і вічним містом України, замають синьо-жовті прапори і засяє золотий Тризуб і Хрест.

Українські патріоти! Усі на фронт боротьби за припшення приходу того великого Дня української нації! Дня, якого чекають не тільки живі сучасники, а й герої-лидари в незлічених могилах по всій Україні, Дня, що започаткує нове, вільне і щасливе життя для сучасного і наступних поколінь!

Немає ні волі, ні землі, ні власності робітника, ні вільної праці без української влади на українській землі!

Скріплюйте фронт спільної боротьби уярмлених Москвою народів — Антибольшевицький Блок Народів (АБН).

Перемога за Тобою, Український Народі!

Хай живе Українська Національна Революція!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів — організатор безкомпромісової революційної боротьби за волю і владу українського народу.

Честь і слава незламному Українському Народові!

Вічна слава Героям!

IV Великий Збір
Організації Українських Націоналістів

Весна 1968 року

ГОЛОВНІ ІДЕОЛОГІЧНІ Й ПОЛІТИЧНІ ПРИНЦИПИ

I

1. Україна і Росія, Київ і Москва — два національні й культурні антиподи. Це перманентна боротьба двох націй, двох протиставлених культур, взаємосуперечних національних тенденцій.

2. Ідеї України — це протиставлення до російського світу ідей, в основі якого є заперечення людської індивідуальності, гідності, свободи і прав людини, заперечення нації як наріжної каменя світобудови, її суверенітету і всебічного незалежного розвитку. Тоталітарне накидування іншим народам московсько-большевицького способу життя — один із засобів Росії поневолювати волелюбні нації і панувати над ними.

3. Проти російського світу ідей Україна ставить в осередку побудови нового світу ідеалістичні вартості життя, вічні правди Бога і Батьківщини, гідність людини, героїчну концепцію життя та визвольний націоналізм, що відкидає будь-який імперіалізм і комунізм, як історичні анахронізми сучасної доби, визнає незалежність і суверенність кожної нації.

II

1. Наша епоха відзначається тим, що під тиском національно-визвольних рухів розпадаються колоніальні імперії, а на їх місці постають незалежні національні держави.

2. Сучасний розвиток світу, що йде по лінії розпаду імперій і створення національних держав — повністю підтверджує власнопідметну настанову українського народу розвинути російську імперію і відновити самостійні суверенні держави поневолених у ній народів. Отже, відбудова Української Суверенної Соборної Держави відповідає напрямкам світового розвитку, а ідеї української нації — найпопулярніші ідеї нашої епохи.

3. Російська імперія, як історичний анахронізм і насильницький витвір російського народу, є головною перешкодою на шляху до перебудови світу на принципі суверенних держав, бо з допомогою насильства йде шляхом нищення націй до безнаціональних великопротрірних конструкцій. Історичний розвиток світу повністю підтверджує ідеї банкрутства російської імперії, як і законотвірну необхідність її розвалу.

4. Український націоналізм відкидає великопротрірні інтернаціональні концепції, які не визнають права всіх народів на їх незалежні національні держави. Багатонаціональні, великопротрірні імперії, як вказує досвід історії, завжди були тереном національного гноблення і експлуатації одного народу іншим народом, тому ліквідація держав-імперій, зокрема російської імперії, що замаскована тепер під назвою СССР, є невіддільною передумовою забезпечення у світі тривалого миру і справедливості.

Визволення всіх поневолених народів, їх самостійність і суверенність можливі тільки тоді, коли переможе концепція Антибільшевицького Вільного Народів (АВН), що є тогочасна з визвольної стратегією і політикою українського націоналізму.

5. Суверенність української нації український націоналізм розуміє не лише як політичну незалежність від зовнішніх сил, а також як незалежність від таких сил, що зсередини нації підкопують її самостійність, щоб зробити з неї сателіта інтернаціональних, чужонаціональних та інших таємних змов, що з допомогою своїх агентів у лоні нації захоплюють впливові пости.

6. Плянуючи і організуючи визвольну боротьбу, український націоналізм спирається на власні сили українського народу і не узаалежнює своїх сподівань на визволення України від зовнішньої інтервенції чи еволюції окупаційної системи, яка існує в Україні. ОУН уважає, що зовнішні чинники або внутрішні політичні, соціальні, культурні й економічні процеси на просторах російсько-більшевицької імперії можуть полегшити й прискорити успішне завершення визвольної боротьби українського народу, але її остаточний успіх залежатиме тільки від організації революційно-визвольних сил і спроможностей всього народу.

7. Найактуальнішою і найнеобхіднішою формою боротьби за національне і соціальне визволення є синхронізовані національно-визвольні революції і партизансько-повстанські війни, що одночасно є шляхом до визволення всіх поневолених Росією народів та уникнення атомової війни, як двосічного меча.

8. Ідейно-моральна і політична криза світових потуг, що витворилася наслідком страху перед атомовою війною, може бути усунена тоді, коли вільні народи зрозуміють, що у їх власному інтересі є підтримати національно-визвольні революції, проти яких Москва не спроможна застосувати атомової зброї.

9. В нашу епоху ще раз підтверджується особлива історична роль української нації і держави, визначена національною спадщиною християнської віри і культури та геополітичним положенням України, як передового сторожа на Сході Європи. Велике завдання всіх поколінь української нації: боронити лицарсько-християнську Україну від московського геноцидного месіянства і загарбництва.

III

1. Український націоналізм визнає Українську національну державу за єдину форму організації нації, яка забезпечує найкращі умови для всебічного розвитку її духовних і фізичних сил. Ідея власної національної держави, яка гарантує нації суверенну владу, випливає з найглибших почуттів і прагнень кожної нації, що хоче бути господарем на власній землі та здійснювати на ній свою владу.

2. Кожній нації у світі належить право на власну національну державу, подібно, як людям всього світу належить особиста свобода. Запорукою миру і справедливості у світі є організація світу на принципі національних держав. Єдність світу, звільненого від колоніалізму і тоталітаризму, як і справжня міжнародна співпраця — можливі тільки на принципі рівноправності і суверенності всіх народів.

3. Український націоналізм пов'язує в одну цілість відвічні й незмінні правди, вартості й надбання української нації. В соціальній площині він здійснює концепцію такого ладу, що спирається на засади правоти, соціальної справедливості, гідності людини та гармонійного урівноваження індивідуальних прагнень із вимогами і потребами всієї спільноти. Він відкидає визиск людини людиною або режимом, визнає право на індивідуальну творчість і приватну власність, створює можливість вільно розпоряджатися прибутками власної праці. Відкидає марксистсько-більшевицьку концепцію боротьби класів, а протиставляє їй концепцію співпраці всіх соціальних прошарків народу.

4. Соціальний лад у розумінні українського націоналізму виростає на ґрунті української духовності і українських побутових традицій, що тільки йому притаманні. Він не наслідує чужих соціалістичних, капіталістичних чи ліберальних спекулятивних доктрин. Технічні здобутки і соціальні досягнення інших націй світу перетворює самостійно, відповідно до власних потреб.

IV

1. Нація — найтриваліша людська спільнота, коріння якої виростає з глибини віків, а розвиток якої веде в незбагненне майбутнє, є непроминальною і непереможною. Так як нація — український націоналізм, який є витвором нації, також непроминальний і непереможний.

2. Основними ідеями української нації, а тим самим і українського націоналізму, є історичні правди християнського національного Києва, ідея національної свободи, виявлена у власній незалежній державі, та ідеї соціальної справедливості, які гарантують людську свободу і розвиток.

3. Ідеологія українського націоналізму — це витвір всеукраїнських соборницьких ідей усіх поколінь. Тому український націоналізм — динамічний соборницький національно-визвольний рух, що діє на засаді єдності всіх революційних сил нації у боротьбі за волю і державність. Він є свідомим оформленням прагнень і вияву розуму, серця і волі української спільноти, що на теперішньому етапі бореться за владу своєї нації, за її всебічний розвиток, за кращі підстави життя народу на своїй національній території.

4. Український націоналізм пройшов уже різні етапи свого розвитку, формування, перевірення своїх позицій, досвіду і дії. Він — явище всебічне, бо проявляється у різних формах: як стихія у масах українського народу, як творчість і діяльність визначних його одиниць і як організований ідеологічний та політичний рух. Він зростає, розвивається і міцніє у боротьбі за духове, політичне і національно-соціальне визволення українського народу, у боротьбі за свободу і справедливість, за вільний культурний розвиток нації й одиниць, за особисту волю і соціальний добробут людини.

5. Поняття українського націоналізму ХХ століття значно ширше від самого поняття визволення нації. В нинішній боротьбі український націоналізм — це в духовому засягу комплекс ідей, які мають за мету оновити й оформити українську націю в єдину політичну, культурну, релігійну та етично-моральну цілість із власними традиціями і волею реалізувати їх у житті.

6. Український націоналістичний світогляд виріс із тисячолітньої, формованої християнством, духовості українського народу і своєрідності його історичного буття, тому між ним і християнською філософією та мораллю існує співзвучність. Боротьба за українську національну державу — це одночасно боротьба за християнську правду.

7. Зміст і динаміка новітнього українського націоналізму творилися з творчих виявів, глибоких думок, невмирущих чинів та свідомих жертв цілого ряду поколінь українських націоналістів-революонерів та державних мужів, що — переборюючи збайдужіння власного докільля — зуміли збудити патос у широких масах українського народу та підняти на вищий щабель його національно-політичні прагнення, спрямувати його до боротьби за відновлення, закріплення і розбудову Української Самостійної Соборної Держави.

V

1. Ідеологія українського націоналізму оформилася на базі духовості української нації, як синтеза цінностей і понять, що їх вона створила і виростила на протязі свого історичного буття. Це — збір правд та ідей, що дають відповідь на найважливіші питання існування світу, нації, життя людини і суспільства, цінності людини і суспільства, співжиття між людьми і народами.

2. Головні правди та ідеї українського націоналізму такі: примат духового первня, примат нації і її державної суверенності та соборності, власнопідметність української політики, соціальна справедливість, пошана до людини і загальнолюдських цінностей та вільний розвиток усіх творчих сил нації.

3. Український націоналізм, як ідейний і політичний рух, органічно виростає з духової і суспільної природи української нації і тим самим відповідає її найістотнішим потребам, її всебічному розвитку та природній гармонії всіх творчих виявів людини і нації.

4. Світоглядовою засадою в ідеології українського націоналізму є істина, що першопричиною всього буття є дух, а не матерія. Русієм людського життя, укладу суспільства, суспільних та політичних процесів є людина, а не виробничі відносини. Відкинувши тезу діалектичного матеріалізму про те, що основою буття є матерія, український націоналізм визнає, що прапричиною всього буття є Абсолют-Бог у його християнському розумінні.

5. Ідеологія українського націоналізму — це протилежність до матеріалістичних ідеологій. Матеріалізм зводить усе буття до матеріальних процесів, заперечуючи Бога, релігійні цінності, духовість і вільну волю. Марксо-ленінський матеріалізм заперечує і загально-людські цінності, на місці яких встановлює клясову мораль, а русійні сили історичного розвитку обгрунтовує економічними відносинами і клясовими антагонізмами. Не зважаючи на те, що матеріалістичну теорію вже давно заперечила наука, головню сучасні науки від квантової фізики почерез біологію до астральних полетів і розбиття атому включно, — московські більшовики й далі силою накидають цю теорію іншим народам, намагаючись підпорядкувати їй господарське, культурне, політичне і суспільне життя поневолених народів, щоб таким способом, під плащиком марксо-ленінської теорії, здійснювати свою російську концепцію суспільного ладу та свою імперіалістичну експлуататорську практику.

6. У націоналістичному світогляді особливе місце має християнська і національна містика, культ святих і героїв — безкомпромісних борців за правду. Гідність людини і пошана до неї, толерантність між віроповіданнями, жертвність і самовідречення в ім'я вічних постулатів людини і нації — складові елементи націоналістичного світогляду.

7. Відповідно до засади, що «ніхто більшої любові не має як той, хто своє життя віддає за своїх ближніх», заповітом для членів ОУН є: «Здобути українську державу або згинуть в боротьбі за неї!». З цього морального джерела випливає діяльність і боротьба ОУН за національні та людські права проти імперського і колоніального поневолення і безправ'я.

VI

Ідеологія українського націоналізму ставить у центрі уваги людину, родину, націю та форми її організації — національну державу. Упорядковане відношення між цими складниками є передумовою повноцінного національного розвитку.

а) *Людина*. Український націоналізм визнає особливу роль і позицію людини в житті нації, як істоти з власною неповторною індивідуальністю, вільною волею і власними інтелектуальними, духовними та матеріальними потребами й зацікавленнями. Людина-одиниця — не тільки фізична частка національної спільноти, а також активний і формуючий чинник національного життя. Вона своїм сумлінням, як нерозривна складова частина нації, відповідає за виконання її призначення у спільноті. Безнаціональної людини немає, є тільки, національним змістом визначена, конкретна національна людина. В інтересі нації є запевнити кожній людині умови для її повного розвитку і себевиразу у вільній праці, при чому межі свободи людини, шляхи і форми задоволення її особистих інтересів і потреб визначається і регулюється свободою і правами іншої людини, потребами і інтересами всієї національної спільноти. Українська людина повинна працювати і боротися в ім'я добра нації, повинна уважати за своє завдання служити всіма силами своєю народом.

б) *Родина* — основна клітина духовно-органічної спільноти, нації, зберігач і творець українського роду, української культури і моралі. Нація, як живий організм, зберігається і розвивається завдяки ростові та розвиткові її життєвих комірок, якими є родини. Як основна клітина суспільства, родина є також першою школою суспільного життя, солідарності, пошанування прав інших, єдності, а зокрема — джерелом продовження життя роду, нації, кузнею української моралі й патріотизму.

в) *Нація*. В осередку ідеології українського націоналізму стоїть нація, як природна категорія, суспільно-політична вартість і жива, самобутня духовно-органічна спільнота, що викристалізувалася й виросла в означених історичних, геополітичних, господарських і суспільно-політичних умовах. Нація в розумінні українського націоналізму — це єдність усіх прошарків і всіх поколінь («живих, мертвих і ненароджених»), спаяних спільною історією, культурою, мовою, традиціями, територією та спільною волею жити самостійним, ні від кого незалежним життям у власній державі. На шляху історичного розвитку людства нація стала основним підметом міжнародного життя і силою, яка відіграє вирішальну роль у формуванні історичних процесів у світі; стала підставою політичної організації світу. Ідея національної волі відповідає найглибшим прагненням усіх народів. Постійне і всебічне зміцнювання розвитку нації як найвищої форми людської спільноти вирішить і питання дальшого існування будь-яких імперій, а разом із тим приведе до ліквідації панування одного народу над іншим.

г) *Держава*. Згідно з ідеологією українського націоналізму, національна держава — найвища форма організації буття народу, яка служить інтересам її громадян, а її структура і устрій відповідають притаманним прикметам нації та потребам її життя. Тільки власна національна держава може забезпечити нації вільний розвиток усіх її духовних і матеріальних сил та належне місце між іншими державними народами. Національна держава — постійна об'єктивізація волі нації і одиниці.

Українці!

Читайте і поширюйте матеріали IV Великого Збору Організації Українських Націоналістів!

Передавайте їх з рук до рук, з хати до хати!

Поширюйте в народі ідеї української державності і необхідність боротьби за неї!

Ставайте в ряди борців за Українську Самостійну Соборну Державу!

УКРАЇНЬСКА ДЕРЖАВА І ЇЇ ОРГАНІЗАЦІЯ

ВСТУП

1. Організація Українських Націоналістів бореться за відновлення і побудову суверенної, незалежної, соборної Української держави, як найвищої форми буття української нації.
2. Українська держава утвориться волею і власними силами української нації шляхом всенародної революції проти російського окупанта і поневоловача.
3. Державно-політичний, суспільний, релігійний, культурний і економічний лад Української держави виростатиме з творчих традицій нашої державності княжої, козацької і новітньої діб. У його основі ляжуть традиційне українське християнство, сформована впродовж століть правосвідомість і мораль нації, почуття справедливості і ієрархічності цінностей, які глибоко закорінені в надрах душі народу та в його традиційних політичних, релігійних, культурних і соціальних інституціях.
4. В центрі уваги державної влади буде людина, як одухотворена істота, а через неї родина і весь народ, що їх права і свободи та всебічний розвиток їх творчих сил будуть гарантовані законами. Гармонійне поєднання індивідуальних і суспільних зусиль в умовах вільного державного життя скріплятиме ріст і силу української нації в усіх виявах її внутрішнього життя і в міжнародному творчому змагу.

А. ЗАГАЛЬНІ СТВЕРДЖЕННЯ

1. Держава — найвища політична форма організації нації, яка єдино запевняє суверенну владу нації на українській національній території, забезпечує необхідні умови, потрібні для вільної та всебічної розбудови національних сил і гарантує живучому і майбутнім поколінням розвиток і безпеку у кожночасному укладі міжнародних сил.
2. Українська держава буде:
 - а) національною, — тобто державою української нації, і охоплюватиме всю українську етнографічну територію. Національні меншини в Україні будуть користуватися рівними правами, а їхній розвиток буде гарантований законодавством Української держави;
 - б) правовою, — тобто виконання влади буде нормоване законами і підлягатиме контролю народу. В ній буде виключене безправ'я в будь-якій формі;
 - в) всенародною, — тобто державою, в якій джерелом влади буде народ і яка забезпечуватиме соціальну справедливість жителям української землі.
3. В Українській державі буде забезпечена свобода слова, думки, сумління, визнання, політичного переконання, зборів, політичних, суспільних і професійних організацій, вибору праці й місця осідку, персональна безпека перед незаконним обшуком, арештом, порушенням мешкання, власності і права дідичності.

Б. ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО ЛАДУ

1. Державний лад України мусить виростати з духовності нації і відповідати психіці, характерові, суспільній структурі, історичним традиціям, життєвими потребам і прямицтвам до величного майбутнього української нації.
2. Джерелом влади в Українській державі буде народ-суверен. Державно-політичний лад буде побудований на авторитеті влади, що походить тиме з прямого представництва народу, забезпечуючи його участь в керуванні державою.
3. Основний Закон (конституція), який буде схвалений Національною Конституантою України, нормуватиме державне, політичне, суспільне, соціальне та економічне життя Української держави і творитиме основи правопорядку (уточнюватиме обов'язки та гарантуватиме права одиниці і спільноти).
4. В Українській державі буде триполюс влади: законодавча, виконна і судова.
5. Місцеві органи влади (сільські, міські, обласні, або крайові) будуть побудовані на принципі самоврядування, що створить необхідні передумови для вияву державно-творчої ініціативи громадян.
6. Державна адміністрація формуватиметься на основі професійних кваліфікацій, а не за політично-партійною приналежністю.

В. ЗАКОНОДАВЧА ВЛАДА

1. Найвищим органом законодавчої влади буде парламент, який складатиметься з двох палат.
2. До Палати першої обиратиметься представників безпосереднім, прямим і таємним голосуванням усіх громадян держави.
3. До Палати другої входитимуть заслужені державно-політичні і військові діячі, представники Церков, культурних і наукових установ, професійних організацій і виробничих верств.

Г. ГОЛОВА ДЕРЖАВИ

1. Голову держави обиратиметься загальним прямим голосуванням. Він буде найвищим репрезентантом влади в державі з правом відклику до народу у випадках, передбачених Основним Законом, і Головнокомандувачем Збройних Сил та назначуватиме членів Найвищого Суду.

Г. ВИКОННА ВЛАДА

1. Виконну владу здійснюватиме Голова Уряду і Рада Міністрів. Голову Уряду покликати Головою держави. Голова Уряду формуватиме Уряд і пропонуватиме його першій Палаті для затвердження. Уряд відповідатиме перед Парламентом і Головою держави.
2. Уряд творитиме та організована політична сила, яка здобуде у виборах вимагану Основним Законом і виборчим правом більшість. Представники політичних сил, які опиняться в меншості, виконуватимуть ролю опозиції.
3. Органи самоуправління творитимуться шляхом прямих виборів. Органами самоуправління будуть сільські, міські та обласні (або крайові) ради і їхні виконні органи.

Д. СУД І ПРОКУРАТУРА

1. Правосуддя в Україні здійснюватиметься згідно з духом традиційної української правосуддя, згідно з українською правосвідомістю та Основним Законом. Суд і Прокуратура стоятимуть на сторожі правопорядку в Українській державі.
2. Правосуддя в Українській державі здійснюватиметься системою судів, яка завершуватиметься Найвищим Судом, покликаним Головою держави.
3. Суди будуть незалежні і підлягатимуть тільки законам.
4. Інтерпретація Основного Закону належатиме до Найвищого конституційного суду.
5. Головного прокурора покликати державний Уряд. Головний прокурор стоятиме на сторожі зберігання законів.

Е. ДЕРЖАВА І ЦЕРКВА

1. Взявши до уваги особливу роллю християнської релігії і Церкви в житті української нації, в Українській державі будуть забезпечені всі умови для вільного розвитку Церкви і релігійних організацій.
2. Церква і держава — це два незалежні сектори єдиного організму, які повинні якнайтісніше співпрацювати і допомагати одна одній.
3. Українська держава сприятиме патріаршому завершенню наших Церков.
4. В Україні, попри свободу для християнських віровизнань, буде забезпечена повна свобода для інших віровизнань і культів.
5. Воююче безбожництво, як і діяльність груп, що розкладають Церкву і державу, будуть заборонені.
6. Церква, як правна одиниця в державі, матиме право розпоряджатися як власністю нерухомим і рухомим майном, в межах, регульованих законом.

С. ОБОРОНА ДЕРЖАВИ

1. Суверенність української держави, інтегральність її території та свободу її населення захищатимуть українські збройні сили. Уряд Української держави дбати про розбудову української армії, добре вишколеної та забезпеченої всіма наймодернішими військово-технічними засобами.
2. Військова повинність зобов'язує всіх здорових чоловіків, громадян Української держави, і є їх почесним обов'язком.
3. Найвищим керівним чинником оборони держави буде Державна оборонна рада, яку очолюватиме Голова держави, як Головнокомандувач збройних сил.
4. Враховуючи геополітичне положення України, українська нація повинна, для власної безпеки, плекати дух бойової готовності. В цьому плані повинні діяти різні організації, зокрема парамілітарні і комбатантські, як також плекатися українські військові традиції озброєного народу.
5. Здійснюючи політику забезпечення інтегральності Української держави, зокрема у відношенні до Росії, Україна повинна ініціювати політично-військові союзи з державами, інтереси і безпека яких будуть сходиться з інтересами й безпекою України. Плянна оборонна політика, сперта на добре підготовані збройні сили, система оборонних союзів забезпечить тривале існування Української держави.

Ж. ВНУТРІШНЯ ОХОРОНА ДЕРЖАВИ

1. Охорону ладу і порядку, зокрема проти чужої ворожої диверсії зсередини, скерованої проти самостійності і незалежності Української держави, здійснюватимуть органи охорони держави.
2. Органи внутрішньої охорони держави на всіх ступенях (органи поліції, міліції, прикордонної сторожі тощо) діятимуть на підставі Основного Закону і інших загальнозобов'язуючих законів.

Культура і духове життя

А. ОСНОВИ КУЛЬТУРНОЇ ПОЛІТИКИ

1. Довголітня боротьба української нації проти російського завойовника — це не тільки політична боротьба, а також боротьба двох протиставлених культур, світоглядів, концепцій життя.
2. Українська нація переживає вирішальний період у боротьбі за збереження і скріплення своїх культурних цінностей проти століттями накидуваних їй чужих — російських.

3. Русійними ідеями культурної боротьби є ідеї Вога, Ватківщини, правди, справедливості, слави, волі, лицарськості і влади української нації на українській землі. Вони впливають із глибини духовості української нації, становлять саму суть українства, нав'язують до героїчних традицій боротьби нашого історичного минулого, ставлячи в осередку визвольний націоналізм, героїчний гуманізм Шевченка, посланництво вічного міста України — Києва, його воюючого християнства у довголітній боротьбі проти Москви — осередку тиранії, загарбництва і воюючого безбожництва.

4. Культурний процес впливає з самих надр народної душі, з духу нації і вітлює його ідеї в літературній, мистецькій і теж науковій творчості. В центрі культурного порякування повинен стояти правдивий зміст гуманістичних наук.

5. Поглиблення і розбудова справжньої української культури, зберігання і відбудова історичних, національних і релігійних пам'яток в умовах вільної творчості — будуть предметом піклування державної влади. Зокрема в таких дільнках, як мова, література, мистецтво, архітектура, музика, релігія, етика, право, наука — в тому наука про державу, філософія, педагогіка, народна творчість. В Українській державі буде звернена особливо увага на піднесення культурно-етичного рівня, в тому народних театрів, кінотеатрів, телебачення, радіомовлення, самодіяльних гуртків і інших видів мистецької творчості.

6. Культурна політика в українській державі має забезпечувати всебічні духові потреби народу і безперервно підносити його культурно-етичний рівень.

7. Для всебічного розвитку культури і збагачування духового і етично-морального життя всіх громадян, українська держава має за завдання забезпечити в Україні:

- а) свободу слова й преси, віри і переконань;
- б) свободу релігії та тих культів, які не суперечать суспільній моралі;
- в) свободу творчості і розвитку в дільнках науковій, мистецькій, літературній тощо.

8. Українська держава має уможливити і скріплювати культурні взаємини з іншими народами шляхом взаємообміну культурними цінностями і культурної співпраці.

9. Українська держава допомагатиме матеріальному забезпеченню культурних, наукових і мистецьких працівників та дбати про підготову відповідних нових кадрів.

10. Національні меншини в Україні матимуть забезпечене право плекати власну національну культуру у всіх її видах.

В. НАРОДНА ОСВІТА І ВИХОВАННЯ

1. Українська самостійна держава приділить велику увагу народній освіті і вихованню молоді, запевняючи всім громадянам держави рівні права на освіту.

2. Українська школа має бути національною не тільки мовою викладання, а й змістом. Вона має підносити загальну освіту всього населення України, запевняти всебічний розвиток індивідуальних здібностей молоді і давати їй фахові знання, підготовляючи фахівців і дослідників в різних дільнках життя.

3. В розбудові українського шкільництва буде застосований принцип єдності шкільної системи, при якій учні без перешкод зможуть переходити всі ступені навчання, починаючи найнижчим і кінчаючи найвищим.

Система освіти має охоплювати: дошкільне виховання до 6 років; обов'язкові народні школи; обов'язкові середні школи різних типів (класичні гімназії, реальні школи, технічні, комерційні і сільськогосподарські школи); високі школи різних типів (університети, політехніки, педагогічні академії, високі військові школи, духовні академії, академії мистецтв, консерваторії та науково-дослідні інститути); позашкільну освіту; молодіжні організації і школи для недорозвинених учнів.

4. В українській освітній системі релігія буде включена в шкільний навчальний план, як обов'язкова дисципліна. Викладання релігії буде зорганізоване так, щоб були задоволені релігійні потреби учнів усіх віровизнань.

5. Молодь в Українській державі буде отримувати безплатно виховання в передшкільній, безплатно освіту в народних школах і середніх школах різних типів. Крім того держава має дбати про забезпечення безплатних студій для здібної молоді у високих школах.

6. Для розвитку теоретичної педагогіки і піднесення освіти в Україні буде створена академія педагогічних наук в Києві з філіями в більших містах України. Також будуть зорганізовані науково-дослідні педагогічні інститути для дослідження та поліпшення педагогічних процесів, педагогічні станції та лабораторії і зразкові школи.

7. Освітою в Україні в усіх її формах керуватиме міністерство освіти, беручи до уваги особливості і потреби країн, тобто місцевого населення, приватного шкільництва та громадських чинників. До завдань міністерства освіти належатиме також видавання різного роду праць з педагогіки, шкільних підручників і літератури для молоді різного віку, організування і втримування бібліотек і музеїв, потрібних для виховних закладів.

8. В Україні будуть допущені приватні школи, освітні установи та школи для дітей і молоді інших національностей. Вони підлягатимуть контролю міністерства освіти.

А. ЗАГАЛЬНІ СТВЕРДЖЕННЯ

1. Довговікова колоніальна залежність України від Росії привела до нерівномірного розвитку господарства України, який ішов під кутом потреб та інтересів російського імперіялізму. Великі й різноманітні багатства України дають їй всі підстави бути окремою національно-економічною одиницею, важливим фактором у міжнародних економічних зносинах.

2. Народне господарство України має бути основою сили, росту і могутності української нації в Українській Самостійній Соборній Державі і запорукою її повної політичної незалежності. Для здійснення цього народне господарство має спиратися на відповідну господарську систему.

3. Ця господарська система має виростати з духовості і соціальності та господарських притаманностей української нації, т. з. враховувати психічні властивості українців та їх соціальні традиції, а теж переймати досвід передових у господарському розвитку народів світу. Комуністична і капіталістична системи, як протинародні, мають бути повністю відкинені.

4. В основі організації народного господарства буде умасовлена приватна власність на засоби продукції і найширша господарська ініціатива в продукуванні дїбр та їх розподіл на засаді економічної і соціальної справедливості.

5. В основі господарської політики уряду стоятиме засада, що здоровий всебічний розвиток української нації вимагає усунення виключної монополії держави в економічному житті. Державні чинники мають створити передумови для розвинення особистої ініціативи і підприємливості. Основним регулятором у господарському житті мають бути ринкові відносини, а не єдиний центральний план і єдине центральне управління народним господарством.

6. За державою має бути забезпечена власність на такі засоби виробництва і складники народного господарства, які мають загальнонаціональне значення і удержавлення яких виправдалось досвідом.

Б. ОСНОВНІ ЗАСАДИ ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ

Економічна політика в Українській державі має розвиватися на таких засадах:

1. Приватно-індивідуальна, кооперативна, громадська і державна власність на засоби виробництва.

2. Приватна ініціатива і право на зиск, але без визиску людини державою чи людиною.

3. Регулювання капіталовкладень у важливіші сектори народного господарства і недопускання надмірної акумуляції капіталів і засобів продукції в одних руках та творення трестів і картелів.

4. Гармонійна співпраця всіх продукційних верств, як заперечення принципу клясової боротьби.

5. Суцільна деколективізація сільського господарства і встановлення приватної власності на землю.

6. Співвласництво робітництва і технічного персоналу на означені, досі удержавлені, засоби виробництва та творення нових підприємств на засаді спеціальних акцій (паїв).

7. Відокремлення професійних спілок від держави і забезпечення за робітництвом права на страйк у рамках, передбачених законом.

8. Інтенсивні торговельні взаємини з закордоном.

9. Державний контроль банкової і кредитової системи.

10. Податкова політика, побіч бюджетової функції, матиме за завдання регулювати розподіл національного прибутку, а тим самим елімінувати визиск.

11. Про чужинецькі інвестиції рішення виключно центральний уряд.

В. СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО

1. Селянство в Україні творитиме не тільки поважний продукційний фактор, а також буде великим резервуаром людських сил, серед яких зберігаються українські національні традиції і своєрідний соціальний стиль, протиставний і московському колективізму, і накиненому в минулому поміщицтву, як також деградації селянина до ролі лише продуцента хліба.

2. Сільське господарство України має відігравати видатну роллю в народному господарстві. Його силлове відношення до промисловості буде подиктоване соціальною і економічною рацією в свідомості, що від здорового розвитку сільського господарства залежить нормальний розвиток усіх інших галузів народного господарства.

3. Вирішним критерієм при аграрних змінах в Україні, крім інтересу нації, буде добро родини, а в перспективі майбутнього — добро родини-роду, тобто покоління.

4. Земля належить народові, як її єдиному господареві, а тому в Україні вона буде передана безплатно на приватну власність хліборобам в розмірах середнього типу господарств, у дозволених законом верхній і нижній межах для цих господарств; спекуляція землею буде заборонена.

5. Селянські двори зможуть об'єднуватись в сільсько-господарські кооперативи чи організувати виробничі об'єднання.

6. Держава має забезпечувати всебічну технічну та фінансову допомогу для сільсько-господарства. Для цієї цілі буде створений сільсько-господарський банк. Для постійного вдосконалення сільського господарства будуть створені державні дослідні станції, насінні та тваринно-розплідові господарства.

7. У розпорядженні держави залишатиметься земельний фонд, потрібний для публічних, наукових і військових цілей.

Г. ПРОМИСЛОВІСТЬ, ПІДЗЕМНІ БАГАТСТВА (КОПАЛИНИ), ЛІСИ, ВОДИ І ТРАНСПОРТ

1. Промисловість України, на базі її природних багатств, визначатиме чільне місце України в міжнародній співпраці та надаватиме їй великого оборонного значення.

2. Початкова стадія реорганізації промисловости має йти по лінії доцільного розміщення промислових осередків, її всебічної розбудови, гармонізації між її окремими галузями та перебудови шляхів сполучення (згідно з національними інтересами Української держави у протиставленні до теперішньої системи колоніальної залежності від Москви).

3. Розбудова промисловости дасть тривкі основи для забезпечення добробуту населення, створить матеріальні передумови для всебічного розвитку науки та культури і забезпечить українській державі належне місце в технічному змаганні з передовими державами світу.

4. Підземні багатства України є національно-державною власністю. Ліси і води мають бути державною, громадською або в означених межах приватною власністю.

5. Важка промисловість, енергетика і транспорт (залізничний, водний, повітряний) загальнонаціонального значення мають бути державною, державно-громадською та громадською власністю.

6. Легка промисловість, виробництво товарів широкого вжитку, ремесло, означені роди транспорту та енергетики і сектор особистої послуги спиратимуться на приватну власність: індивідуальну, спілкову і кооперативну. Держава стимулюватиме їх, щоб створити добробут і забезпечити належний життєвий рівень населення.

Г. ТОРГІВЛЯ І ФІНАНСИ

1. Торгівля в Українській державі має розвиватися по лінії найповнішого задоволення потреб усіх прошарків населення і бути додатковим фактором у гармонізації окремих галузей народного господарства. Зовнішня торгівля має забезпечувати збут товарної надвишки української промисловости і сільського господарства, дозову потрібних чужих виробів, здобуваючи й закріплюючи позиції України на міжнародних ринках відповідно до її економічного потенціалу.

2. Торговельні підприємства будуть приватні, кооперативні і спілкові.

3. Держава має стимулювати, ініціювати, регулювати й контролювати торгівлю з кордоном, згідно з національно-державними інтересами.

4. Державний банк України, як емісійний банк, буде мати за завдання регулювати й контролювати всю банкову систему.

5. Буде допущена розбудова загальних і спеціальних банків приватного, спілкового та громадського характеру.

6. Основою здорової фінансової системи має бути повноцінна валюта.

7. Фінансування державних витрат покриватиметься з державного бюджету, джерелом якого будуть прибутки з державного майна, підприємств і посередніх та безпосередніх податків.

8. Податкова система буде прогресивна. Вона служитиме як додатковий засіб для справедливого розподілу народного прибутку.

9. Крім прогресивного податку, буде встановлена система податкових пільг для економічно слабших підприємств і тих підприємств, які робитимуть капіталовкладення на засоби виробництва, чи в розбудову установ соціальної опіки.

10. Фінансова політика, зокрема в початковій стадії урухомлення народного господарства у вільній Українській державі, вимагатиме повного зосередження державних фінансових засобів на інвестиції в ключових галузях народного господарства. У розбудові цих галузей держава сприятиме приватній ініціативі.

11. Чужі капіталовкладення в Україні і українські інвестиції за кордоном будуть контрольовані і регульовані державою.

Д. ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Завданням гарантованої законодавством соціальної політики в Українській державі буде:

1. Створення умов, при яких були б максимально забезпечені всі духові і матеріальні потреби громадян України.

2. Встановлення такої мінімальної заробітної платні, яка достатньо забезпечувала б життєві і культурні потреби працюючого та його родини.

3. Створення умов, в яких громадяни Української держави могли б повністю користуватися політичною свободою і можливостями виявлення економічної ініціативи при умові, що межами свободи кожного громадянина є межі свободи інших громадян і всього суспільства та соціальна справедливість.

4. Забезпечення фізичного і морального здоров'я нації. Запровадження системи охорони народного здоров'я з урахуванням всіх досягнень медичної науки, зокрема охорони працюючих від професійних недуг.

5. Забезпечення працею всіх працездатних громадян з правом вільного вибору та зміни професії і зміни місця праці; встановлення горішньої межі годин праці.

6. Забезпечення рівноправності жінки з чоловіком, вільного доступу жінки до всіх шкіль і професій, рівної з чоловіком оплати за однаковий труд.

7. Заборона найманої праці малолітніх і жінок у важкій промисловості і на виробничих, шкідливому для здоров'я.

8. Забезпечення працюючим оплачуваних відпусток, влаштування домів відпочинку, санаторіїв тощо.

9. Запровадження системи соціального забезпечення на час хвороби, непрацездатності, старості; встановлення системи пенсій для працюючих у висоті, яка забезпечувала б нормальний життєвий рівень пенсіонерів і їх родин; забезпечення на випадок безробіття; організація суспільної опіки для окремих випадків.

Е. ВІДШКОДУВАННЯ ДЛЯ ОСІБ, ЩО ВТРАТИЛИ ЗДОРОВ'Я І МАЙНО ПІД ЧАС ВОРОЖОЇ ОКУПАЦІЇ І БОРОТБИ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ

1. Українська держава має повністю заопікуватись і дати відповідне матеріальне забезпечення учасникам визвольної-революційної боротьби та їх родинам, політичним в'язням та їх родинам, депортованим поза межі України, усім, переслідуваним ворогом, жертвам терору окупанта.

2. В рамках окупаційних і воєнних відшкодувань, що їх українська держава зажадає від окупанта за народовбивство, культурну екстермінацію, економічний визиск і грабїж, український уряд має включити вимогу дати відшкодування також для всіх потерпілих.

Є. ЖІНКА І РОДИНА

1. Особливу відповідальну роллю в житті нації має жінка. Жінка — це передусім мати, вихователька молодого покоління і основа родини. Тому в українській державі позиція жінки в суспільстві і її праця будуть забезпечені окремими законами.

2. Родина, як основна клітина суспільства, має для нації особливе значення, бо в ній виростає і виховується молоде покоління. Українська держава створить всі умови для того, щоб родина в Україні мала всі можливості для виконання цього відповідального завдання.

3. Окремий закон охоронятиме шлюб, родину, материнство і дітей. Щоб жінка-мати могла присвятити потрібний час вихованню дітей, а не шукати додаткового заробітку, родина отримуватиме відповідну допомогу.

Ж. ОХОРОНА НАРОДНОГО ЗДОРОВ'Я

1. В основу системи охорони здоров'я має бути покладена засада всебічного зміцнення фізичних та духових сил українського народу в цілому, як також кожної окремої людини-громадянина без уваги на його маєтковий стан.

2. Щоб таку засаду здійснити, мусить бути гармонійне поєднання державної, громадської та приватної ініціативи в справі побудови і діяльності системи охорони здоров'я.

3. Система охорони здоров'я в Україні має охоплювати заходи, скеровані на:

- а) загальне оздоровлення людності, скріплення і покращання її здоров'я;
- б) зміцнення фізичного та духового здоров'я нації;
- в) попередження захворюнь, зменшення захворюнь, зменшення смертності, збільшення народжень, продовження життя, підвищення працездатності населення;
- г) організацію медично-санітарних та профілактичних установ;
- д) організацію оздоровчих та лікувальних пунктів;
- е) якнайкраще забезпечення української армії всіма видами медичної обслуги.

4. Заходи для охорони здоров'я людності в цілому, тобто законодавство в галузі охорони здоров'я, захист і зміцнення здоров'я нації, заходи санітарно-гігієнічного та профілактичного характеру, загальне планування заходів охорони здоров'я, планування мережі санітарних, профілактичних та лікувальних і санітарно-гігієнічних закладів, контроль всієї системи охорони здоров'я, контроль медичної допомоги, законодавство в галузі охорони здоров'я — мають бути в основному в руках державної влади і забезпечуватися державним бюджетом.

5. Щоб уникнути бюрократизації медичної допомоги в Українській державі, амбулаторна, тобто позалікарняна допомога буде спиратися на мережу приватно-практикуючих лікарів.

6. Медичні заклади, як також фармацевтичну промисловість і мережу аптек можуть провадити як державні, так і громадські чи кооперативні інституції і приватні особи. Контроль всіх цих установ і підприємств здійснюватимуть державні органи охорони здоров'я.

ОСНОВНІ ЕЛЕМЕНТИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ

1. Українська революційно-визвольна стратегія визначає головні напрямні визвольної боротьби нації за здійснення її основної мети — національного і соціального визволення українського народу, відновлення і закріплення УССД.

2. Найбільшою рушійною силою в українській народі є український націоналізм, як націоналізм революційний. Він визнає національне і соціальне визволення українського народу як свою революційну мету, а національно-визвольну революцію як єдиний шлях до досягнення цієї мети.

3. Українська національна революція — це національно-визвольна, політична, культурна, релігійна, правова, соціальна, економічна і збройна боротьба українського народу, якою керує організована політична сила і яка завершується всенародним збройним зривом з метою повного розвалу російської тирії народів, знищення російської колоніальної системи і відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

4. Перемога української національної революції зумовлена такими основними моментами:

а) поширення революційних ідей і прагнення найширших народніх мас відновити власну державність;

б) надійні організаційні кадри, як ядро революційної дії, які спрямовуватимуть енергію мас по лнії вимог та потреб визвольної боротьби на кожночасному її етапі;

в) керівництво визвольної боротьби, яке поведе націю в боротьбі за здійснення національних ідеалів;

г) спільний фронт визвольних протиросійських рухів поневолених Росією народів і синхронізація революційних зривів;

д) ефективна зовнішньо-політична діяльність, яка має запевнити зрозуміння і підтримку для національної революції серед інших держав і народів та уможливити, якщо для цього існуватиме потреба, одержання політичної і матеріальної допомоги;

е) національно-визвольні революції і війни уярмлених російським імперіалізмом і комунізмом народів є альтернативою до термоядерної війни між Росією і західним світом у намаганні першої заволодіти всім світом.

5. Головним ворогом українського народу, як також і інших народів, є російський імперіалізм і шовінізм, носієм яких є не тільки кожночасна російська провідна верства, а й російський нарід, що протягом довгих століть поневолював і поневолює український та інші народи. Українська нація сприймає російське поневолення і комуністичну систему як найбільше лихо, з чим в'яжеться в неї тверде і рішуче прагнення привернути собі волю і незалежність, звільнитися від чужої залежності та встановити власну владу на своїй землі. Це прагнення лишається живим серед найширших народніх мас, не зважаючи на всі дотеперішні намагання і зусилля Москви його чи знищити, чи підмінити накиненою власною системою ідей і вартостей. Цей доволілітній спротив української нації ворожому поневоленню свідчить про те, що є він явищем, яке впливає з найглибших надрів національної душі і яке заторкує основні питання української національної екзистенції.

6. Прагнення нації усунути накинену ворожу систему і привернути державну незалежність — головна діюча і незмінна сила у визвольній боротьбі. Це прагнення зумовлює теж масовість та всенародність спротиву чужому пануванню на всіх, без винятку, відтинках національного життя і виявляється у найрізномірніших формах. Внаслідок цього спротиву прийшов крах пляну большевицько-російського режиму змінити духовість, характер і наставлення українського народу, перетворити його у безобличну частину запроєктованого «советського народу». Сьогодні, після десятків років большевицько-російського експериментування в Україні, що йшло впарі з масовим терором і винищуванням найкращих елементів нації, стверджуємо наявність нових, здорових національних сил, які зуміли не тільки зберегти, а й втримати свої позиції перед наступом ворога.

7. Підготовка революційного зриву ставить перед ОУН питання мобілізації існуючого потенціалу найширших народніх мас та відповідного спрямування нагромадженої енергії. Йдеться про те, щоб таким чином перехилити баянє сил у власну користь, вириваючи з-під прямого чи посереднього контролю окупантського режиму елементи його сили, всіх тих, хто досі був приневолений йому служити. Большевицько-російський режим, його ставлення в Україні і серед інших поневолених народів, комуністична партія та віддані їй люди, становлять лише незначний відсоток всього населення. Коли ж широкі народні маси, які в душі ненавидять окупаційний режим і ставлять йому пасивний спротив, стануть активно по боці революції — відношення сил зміниться, і тоді приїде безумовно до розвалу російської імперії і знищення накиненої системи. Звідси впливає основне завдання ОУН під сучасну пору: все більше мобілізувати й все більше організувати існуючий, але ще розпрошений потенціал протимперіальний та протикомуністичний народний масив і творити з нього діючу силу революційної боротьби.

8. Визрівання революційних процесів відбувається одночасно з оформленням революційного керівництва на різних відтинках національного життя і на різних щаблях організаційної структури. Йдеться про вирощування такого активу, який могтине, не в'яжучись місцем перебування й навіть без прямого зверхнього керівництва, здійснювати засадничі постулати по лінії підготовки революції і в слушний момент взяти у свої руки безпосереднє керівництво самим зривом. Отже, засадничим є ідея і політична підготовка таких кадрів, які в окупаційних умовах, хоч один від одного фізично віддалені, знатимуть свої завдання і ролі у яких вистачатиме для вирішальної мобілізації мас до активної боротьби. Для цього в окупаційній дійсності існують догідні передумови і ця тактика вже себе виправдала у практичній дії.

9. У сучасній російській імперії існують, конкретно, всі елементи революційних, національно-визвольних і соціальних процесів. Існують глибокі протиріччя, якими живляться ці процеси, вони поглиблюються й поширюються через удари протиставних сил імперії, на базі яких (цих ударів) творяться революційні зміни і струси, з яких виникають революційні сили, що організуються і діють на їх базі. Революційні процеси, що є серією революційних змін і струсів, починаються до поглиблення революційної свідомості широких мас поневолених народів, в умовах якої стають можливими революційна ситуація і революційні зриви. В імперії, під поверхню життя, діють безперервно оці революційні процеси, і на їх розвиток розраховують українські націоналісти, знаючи, що немає такої сили, яка могла б їх спинити.

10. Провідні кадри революції — це свідомі всебічних цілей революції політичні організатори боротьби мас у всіх царинах життя. Організація, що ставить собі за мету провести революцію, не сміє бути конгломератом різних елементів, але духово, ідеологічно й політично монолітна.

11. Політична організація ініціює творення революційно-національної армії. Національно-революційна армія твориться у вогні масової національної і соціально-політичної боротьби з повстанських формацій та українських воєнків і старшин советської армії, що стануть проти окупантів свого народу. Тільки національна армія є запорукою успішного завершення української національної революції, відновлення та закріплення Української держави.

12. Українська революція розгортається не тільки в Україні, а також на території всієї російської імперії, де живуть українці, її ідеї і гасла стимулюють інші поневолені народи до боротьби за свою державність. Ядром української революції завжди буде українська збройна сила на українських землях, що стане притягачем осередком для всіх волелюбних українців.

13. Українська визвольна революція — це поєднання національного, релігійного і соціального визволення, як нерозривних елементів української визвольної ідеї. Без соціальної ідеї неможливе національне визволення, як і без національного визволення не може бути соціальною. Головною прикметою нашої революції є одночасність її в обох площинах — національній і соціальній, а не етапність зриву, не перехід антирежимної (соціальної) в антиімперіальну (національну). Запорука перемоги революції є насамперед тому, що зразу, у хвилину зриву, радикальним шляхом здійснюватиметься наша національно-політична і соціальна програма.

14. Якнайшвидше проведення процесу соціальної революції, і то знизу, відразу створить такі продуктивні умови, які задовольнять потреби народу, примирять і зліквідують всі нездорові соціальні ферменти, і таким чином буде зосереджена вся енергія на боротьбу з ворогом суверенності нації. Цього досягнеться тоді, коли відразу, з першого ж дня революції, будуть запроваджені соціальні зміни, які відповідають українській духовості, соціальності і потребам українського народу та держави. Розв'язуючи відразу соціальну проблематику, виб'ємо ґрунт з-під усякої ворожої диверсії.

15. Центральна увага мусить бути зосереджена на армії, як вирішному факторові революції. Всі галузі життя мають бути зорганізовані для забезпечення успіху збройної боротьби. Під час збройної боротьби лише сильна влада, виторена в ході національної революції, може забезпечити внутрішню силу нації та її найбільшу відпорність назовні.

16. Найважливішою стратегічною проблемою української національно-визвольної революції є проблема її союзників, серед яких, в першу чергу, бачимо поневолені Москвою народи, об'єднані в АЕН. Ці народи повинні проінятися спільністю революційної мети та глибокою потребою координації революційної боротьби. У національно-революційній війні, що точиться між імперськими та національно-визвольними силами поневолених народів, воєнна координація зусиль — невідчужливий наказ хвилини. Вона вимагає боротьби українських національно-визвольних сил на територіях поневолених народів і боротьби національно-визвольних сил поневолених народів на Україні, боротьби спільно проти Москви за знищення московської колоніальної імперії в будь-якій формі.

17. ОУН стоїть за спільний фронт усіх поневолених народів, підтримує їхню боротьбу за незалежні національні держави в етнографічних кордонах і рішуче відкидає всякі імперіалістичні зазіхання на етнографічні території сусідів. На кожному кроці український націоналізм, у відношенні до всіх поневолених народів, має пропагувати конечність і потребу спільної боротьби проти Москви за знищення імперії і імперської правлячої класи в будь-якій формі.

18. Якщо б під час революцій витворилися такі російські національні сили, які розваляють б імперію, то український націоналізм сприяв би таким антиімперським силам.

19. Українська визвольна революція враховує у своїй стратегії можливість інших побічних протиукраїнських фронтів з боку можливих інших імперіалістів, які зазіхатимуть на українські землі, тому й намагається вже тепер різними заходами не допустити до другорядних фронтів, але не коштом соборності України, тобто етнографічних українських земель, чи обмеження суверенітету нації-держави.

20. Заступаючи погляд, що єдиний шлях до повалення большевицько-російської імперії — це національні революції поневолених народів, треба мати на увазі й такі допоміжні чинники, як політична і матеріальна допомога ззовні, зокрема сприятливий уклад міжнародних відносин, воєнні конфлікти тощо. Але рішуче відкидаємо сторонню інтервенцію і орієнтацію на визволення чужими силами.

21. Світова загроза російського імперіалізму і большевизму зумовлює організацію і координацію протиросійських і протикомуністичних сил у світовому засягу на базі концепції АВН, що є важливим чинником для переможного завершення революційно-визвольної боротьби української нації.

22. Епоха, в якій живемо, це епоха національних і соціальних революцій, епоха духової революції в світовому розмірі. Глибокі революційні процеси, що формують великі ідеали, гострять ум, настають волю до боротьби за їх здійснення і кличуть до героїчних подвигів у їх імені, духово оновлюють народи. Революційна Україна в цій епосі не лежить колодою на шляху історичного розвитку, навпаки — вона впевнено маршує шляхом, яким іде все шляхетне людство. Революційні шляхи розвитку — це природні шляхи розвитку.

23. Національно-визвольна революція, як соціальний і духовий процес, відбувається власними силами українського народу, що мусять зберегти свою незалежність від сторонніх імперіалістичних сил. визнаємо тільки таку верховну владу в Україні, яка походить з волі українського народу і боронитиме його суверенні права. Всякі спроби накинути українському народові чужу волю, чужі державні інтереси чи маріонеткові уряди приймемо, як нову окупацію і поведемо проти неї боротьбу в таких формах і такими способами, які будуть в той час найуспішніші. Наше ставлення до сторонніх сил відповідає їх ставленню до справи української державності, до революційної, повстанської боротьби українського народу та його політичних і військових організацій. визнаємо етнографічний принцип побудови держав, тому відкидаємо будь-чий претенсії на етнографічні українські землі.

ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

А. Політичний уклад сил у світі

1. Сучасний розвиток подій у світі йде по лінії розпаду імперій під впливом національно-визвольної боротьби, революцій і воєн поневолених народів за їхні незалежні національні держави. У світовому розмірі зударилися національно-визвольна ідея суверенітету націй з імперіальною, як дві протилежні концепції організації світу. Упадок західних європейських імперій став dokonаним фактом. Проте, перебудова їхніх недавніх колоній на незалежні, суверенні національні держави здійснюється подекуди не згідно з національно-етнічним принципом, а згідно з колишнім колоніально-адміністративним принципом. Це стає джерелом нових конфліктів і створює нагоду для деяких колишніх панівних націй, а передусім для нових надпотуг, проводити й захищати свої інтереси під прикриттям захисту інтересів даної нової держави, колишньої колонії.

Хоч цей процес ліквідації імперій розкладає вже і російську комуністичну імперію, однак вона продовжує існувати під фірмою СРСР і його сателітів, і не тільки силою вдержує під своїм володінням десятки народів, а й змагає до опанування цілого світу.

2. У своєму змаганні за світову гегемонію Росія застосовує периферійні громадянські війни, інфільтрацію і обману концепції т. зв. мирного співіснування, підтримуючи т. зв. національно-визвольні війни залежних чи колоніальних народів. Опановуючи інші народи, Москва накидає їм свою суспільно-політичну організацію, свою систему і свій спосіб життя. Сьогодні ця система і цей спосіб життя накинени близько мільярдів людей.

3. У висліді другої світової війни настав двоподіл світу на чолі з СРСР і США. Цей двоподіл, якого й досі дотримуються США, гарантує стан поневолення України й інших народів. Внаслідок захитання рівноваги сил через відосередні тенденції в обидвох блоках, через російську безперервну і щоразу зухвалішу агресію, внаслідок національно-визвольних воєн і революцій, зокрема боротьби уярмлених у російській імперії націй на чолі з Україною, цей двоподіл світу сильно піддажений.

4. Поларизація світу відбувається в політично-концепційній та ідейній площині: з одного боку, національний принцип організації світу, а з другого — намагання атомових потуг до світового панування, з перспективою кінцевої перемоги однієї з них. Проте, виключне посідання атомової зброї двома потугами, що визначало центральну проблему світової політики нашої доби, втрапило на своїм значенні, бо збільшилася кількість

держав, які розпоряджають цією зброєю. Тепер кожна нація, не зважаючи на її величину, домагається права на оборону атомовою зброєю. На дальший розвиток міжнародних подій, а зокрема на рівновагу сил у світі, великий вплив мають і матимуть нові технічні та наукові досягнення, зокрема практичне застосування нуклеарної енергії для мирних і воєнних цілей.

5. Україна разом з іншими уярмленими російським імперіалізмом і комунізмом народами творить окрему незалежну суверенну силу на світовій арені. Вона активно бореться проти співіснування світу рабства і тиранії поряд із світом волі і державної незалежності націй. Вона організує власні сили уярмлених націй та інші антіросійські й антикомуністичні національні сили до боротьби за розвал російської тюрми народів і знищення комуністичної системи у всіх її видозмінах.

6. На теперішньому етапі змагу за перебудову світу історичним призначенням України є боротьба проти Росії, відвічного загарбника, поневоловача націй і людини, руйнівки культурних і суспільних цінностей Заходу і культури старих азійських народів. Світовому СССР, точніше світовій російській імперії, Україна протиставляє систему незалежних національних держав усіх без винятку народів на їхніх етнографічних територіях.

7. Ключовою проблемою світової політики є проблема поневолених націй. Україна своїм людським потенціалом, ідейно-моральним і бойовим наставленням та дією, своїм геополітичним положенням та матеріальними ресурсами становить істотну загрозу для російської імперії — розвалу її зсередини.

8. Міжнародну політичну ситуацію на довшу мету незмінно характеризуватиме національно-визвольна боротьба уярмлених націй на чолі з Україною. Існуючий уклад відносин та постійна взаємодія наявних суперечностей між інтересами держав, зокрема обох надпотуг і міжнародних угруповань, вказують на те, що на міжнародній арені є виразна тенденція змінити політичний статус кво. Повалення існуючої рівноваги сил в першу чергу заторкне позиції совєтсько-російської імперії, яка має найбільше вразливих місць. Розвиток міжнародних відносин у найближчі роки сприятиме ще більшою мірою поліцентризациї і фрагментаризациї політичних, воєнних і господарських блоків, що уможливить творення нових силових центрів. Разом із тим будуть скріплюватися у світі внутрішні і зовнішні сили, які сприятимуть такій перебудові світового ладу, за якого не буде місця для російської колоніальної імперії. Рівночасно вони сприятимуть поліпшенню умов для прискішеного вибуху збройних повстань уярмлених націй.

9. Для дальшого розгортання визвольної боротьби важливе значення має той факт, що російська імперія перебуває у стані постійної внутрішньої кризи, зумовленої тривалим спротивом поневолених народів і протинародною комуністичною системою. Поліцентризация контрольованого Москвою т. зв. комуністичного блоку, що виявляється у намаганнях окремих народів звільнитися від московського контролю, а рівночасно російсько-китайський конфлікт, можуть прискішити внутрішній процес розпаду російської імперії.

Ставка вільного світу на спільний з СССР блок і мобілізацию сил проти т. зв. «жовтої небезпеки» є наслідком фальшивого розуміння властивого головного ворога людства, в ситуації, коли Росія, що є джерелом большевизму, насадила свою систему теж на китайський континент. Тому блокування вільного світу з одною тиранією проти другої є повторенням помилок з другої світової війни. Властивою розв'язкою кризи є спільний фронт вільних народів з уярмленими народами проти обидвох тираній.

10. Окремою силою на міжнародній арені є націоналізм держав Азії і Африки, які недавно унезалежились і творять групу т. зв. несприятливих держав. Вплив цих «несприятливих» виявляється на міжнародній арені щораз сильніше, і є всі позначки, що він і далі зростає на силі пропорційно до того, як ці держави будуть економічно унезалежнюватися і досягнуть на шляху свого розвитку належний рівень політичної, господарської і військової сили. До цієї групи тягнуть також держави Латинської Америки, і за вплив на цю групу продовжують змагатися обидві світові потуги — США і СССР, як теж ті держави, які очолили формування нових силових центрів. В інтересі визвольної боротьби уярмлених Росією націй є спрямувати увагу тих держав на нову загрозу для їх суверенності з боку російського імперіалізму і комунізму.

11. Вважаємо, що у XX сторіччі, коли завалились одна за одною колоніальні імперії і з виру бурхливих подій виросли могутні національні сили, які ці сили визначають дух сучасної епохи, всякі намагання придушити прагнення уярмлених Росією націй до національно-державної незалежності є страшною несправедливістю. Від усунення цих усіх намагань залежатиме майбутнє світу.

В. Принципи української зовнішньої політики

1. Українська самостійницька зовнішня політика, яку на сучасному етапі здійснює ОУН, має за свою безпосередню мету поширити боротьбу за державне визволення України на міжнародну арену. ОУН вважає, що незалежна зовнішньо-політична діяльність є важливим складовим чинником визвольної боротьби українського народу і може значною мірою сприяти до успішного завершення цієї боротьби.

2. Справа політичного і державного незалежнення України заторкує у найширшому засягу весь євразійський простір, а з ним, і через нього, в'яжеться із загальносвітовим розвитком подій і світовим укладом міжнародних відносин. З уваги на позицію і роллю большевицько-російської імперії у світі під сучасну пору, українську зовнішньополітичну діяльність треба вести на всіх відтинках міжнародного життя і охоплювати нею всі ділянки світової політики, де в такій чи іншій формі можна було б протиставитися російському імперіалізму. За ніяких умов не можна випускати з уваги того факту, що проблема визволення України за своїм характером і спрямуванням є співвирішальною в усіх тих процесах, які відбуваються рівночасно на просторах Європи і всієї земної кулі. Відповідно до цього мусить бути плянована й здійснювана українська зовнішня політика.

3. ОУН вважає, що за такої політичної дійсності, яка панує в Україні, і з уваги на намагання Росії прикривати поневолення України нібито існуючою українською державою з нібито власною репрезентацією на міжнародній арені, справді незалежна і справді суверенна українська зовнішня політика є кончею і її мусять вести українські самостійницькі політичні чинники. Боротьба українського народу в Україні і на просторах російської імперії проти політичного, соціального, економічного і культурного поневолення створює ідейну і програмово-політичну базу для зовнішньополітичної діяльності у світі українських самостійницьких політичних сил, які фактично є виразником вимог і прагнень цілого народу і оборонцями його національних інтересів на міжнародній арені.

4. ОУН стверджує, що українська зовнішня політика і зовнішня політична діяльність українських самостійницьких сил мусить спиратися на такі принципи:

а) боротьба за відзискання незалежної суверенної держави на цілій українській етнографічній території і тривале збереження та закріплення її за українською нацією;

б) заступництво загальноукраїнських інтересів, себто українська зовнішня політика мусить бути загальноукраїнською і мусить виходити з позицій інтересів та потреб цілого народу;

в) примат національної ідеї, себто міжнаціональні союзи різного характеру і засягу повинні творитися на принципі національно-державної суверенності і рівноправності партнерів. Головною передумовою для цього є ліквідація російської імперії.

г) примат власних сил, себто українська зовнішня політика мусить бути незалежною від сторонніх сил та чинників і має орієнтуватися на власну націю, на ті революційні процеси, які відбуваються в Україні, і на ті сили, які визрівають та організуються в ході розгортання революційно-визвольної боротьби;

г) протиставлення насильницькій ізоляції України, себто українська зовнішня політика мусить змагатися за створення передумов, за яких Україна і справа її політичного визволення й незалежнення була б визнана державами світу як фактор, що з ним в'язалися б їхні власні національні інтереси і їхня національна безпека;

д) власний образ завтрішнього світу, себто українська зовнішня політика і її речники мусять виступати з власною концепцією завтрішнього ладу в світі і давати відповідь на кожноточасні складні проблеми. Українська зовнішня політика мусить мати образ найширшої політичної, господарської і культурної співпраці між народами та державами світу, взявши до уваги життєві інтереси і потреби української держави.

Основним елементом завтрішнього ладу є національний принцип організації світу — себто система незалежних держав на місці імперій, зрівнювання світу як шлях до єдності однаково вільних і рівноправних держав, їх співпраця і взаємодопомога у різному відношенні, їх різні типи в'язани при респектуванню суверенітету кожного партнера, не зважаючи на його величину і багатство.

В. Українська зовнішня політика і справа союзників

1. На сучасному етапі української визвольної боротьби ОУН мусить подбати про скріплення і поширення взаємин з тими народами і державами, інтереси яких з таких чи інших причин збігаються з українськими інтересами.

2. Плянуючи союзні пов'язання і договороування, ОУН вважає, що українська зовнішня політика мусить мати на увазі такі цілі:

а) постійно переборювати намагання Москви у вільному світі трактувати Україну як внутрішню проблему Росії, вибороти на міжнародній арені визнання прав українського народу на власну суверенну державу і її суверенне політичне представництво та визнання його;

б) намагатися розв'язати спірні проблеми з безпосередніми сусідами України, щоб можна було зосередити нашу боротьбу та спрямувати всі наші сили проти Росії, як нашого головного ворога;

в) скріплювати взаємини і співпрацю з національними силами тих народів, які під сучасну пору знаходяться в засягу впливів чи під прямою окупацією Росії і які прагнуть до державної незалежності;

г) розбудовувати взаємини і співпрацю з народами і державами, яким прямо чи посередньо загрожує агресивний російський імперіалізм і які зацікавлені у ліквідації такої загрози;

г) ініціювати, співтворити і брати участь в організації та праці регіональних і світових протикомуністичних організацій, при передумові, що вони визнаватимуть принципи ліквідації російської імперії.

Г. Українська зовнішня політика і АБН

1. Концепція АБН — це не тільки основний зовнішньо-політичний аспект боротьби української нації, визволення якої без ліквідації російської імперії неможливо, а одночасно і революційно-визвольна концепція боротьби уярмлених націй, як це ствердила 1-а Конференція поневолених народів у 1943 р., та реальна основа співпраці всіх тих народів, яким загрожувє російський імперіалізм та комунізм і які змагаються за національно-державну незалежність.

2. Мобілізація протиросійських, протиімперіалістичних і протикомуністичних сил у світі для підтримки визвольної боротьби поневолених російським імперіалізмом і комунізмом народів та конкретна організація такої боротьби може бути з успіхом здійснена з позиції АБН. Ідейно-програмові засади АБН є сприйнятливими для всіх волелюбних народів.

Г. Міжнародні організації в плані визвольної політики

1. ОУН позитивно розцінює ідею якнайширшої міжнародної співпраці і творення регіональних та світових міжнародних установ і організацій загального чи специфічного характеру, але таке міжнародне співробітництво мусить спиратися на принципах рівноправності і державної незалежності всіх народів. Таке співробітництво, якщо воно насправді має принести народам добробут і забезпечення їхніх національних інтересів, їхню безпеку, немислимо до того часу, поки у світі існують імперії, побудовані на засади поневолення народу народам, а передусім російська імперія. Зокрема шкідливими і загрозливими для світового миру і для безпеки окремих держав є такі міжнародні установи і така співпраця, членом чи співучасником яких є колоніальна імперія СРСР, що прагне підкорити собі цілий світ.

2. Сучасна міжнародна організація, Об'єднані Нації, не може виконувати своєї ролі чинника замирення і співпраці тому, що вона є знаряддя політики головно великих держав, зокрема СРСР, і не виявляє заінтересування проблемами та забезпеченням прав її інтересів усіх народів, головно поневолених чи контрольованих Росією.

Об'єднані Нації мають бути побудовані на принципі суверенних представництв усіх націй; тому ССР і його сателіти повинні бути усунені з ОН і позбавлені прав заступати поневолені народи.

Д. Відношення до Росії

1. Взаємовідносини між Україною і Росією позначаються довговіковою боротьбою українського народу з російським агресором. До того часу, поки українські землі не будуть звільнені від російської окупації і поки російський народ не визнає не лише права українського народу на вільну і незалежну державу, а і його здійснення, не може бути реальних передумов для встановлення нормальних взаємин між українським і російським народами. Стверджуємо, що і російсько-більшевицький режим і всі без винятку російські протисовєтські політичні середовища намагаються всіма силами зберегти в цілості російську імперію і втримати в залежності від Росії український народ. Стверджуємо також, що досі російський народ не тільки не засудив імперіалістичної політики своїх режимів царської і совєтської доби, а навпаки, як у минулому, так і тепер, підтримує політику загарбництва та поневолення інших народів і готовий навіть на найбільші жертви майна і життя, щоб зберегти неподільною свою імперію.

2. ОУН вважає, що російський імперіалізм був і є спричинником всіх національних лих і неймовірних страждань народів цілого східно-європейського простору і Азії. Російський імперіалізм, спираючись на підтримку і силу російського народу та вислизуючи десятки поневолених народів, є загрозой для всього світу. Тому ОУН заступає погляд, що в інтересі всіх поневолених Росією народів і в інтересі народів цілого світу є найкоріша ліквідація російсько-більшевицької імперії і відновлення або створення самостійних національних держав усіх поневолених народів.

3. Якщо б під тиском національно-визвольних революцій поневолених націй і волелюбних сил світу повстали в російському народі сили, які засудили б російський великодержавний шовінізм і імперіалізм, визнаючи право на державну незалежність всіх поневолених народів і допомагаючи ефективно провести його в життя, та активно виступили б проти власного імперіалістичного проводу, задовольнившись власною державою на етнографічній російській території, — то вони могли б приспішити упадок імперії і причинитися до запровадження справедливого міжнародного ладу в уярмлених тепер Європі й Азії.

Е. Відношення до інших сусідів України

1. ОУН визнає національний принцип державної організації як підставу приязних взаємин з усіма іншими сусідами України, рішуче відкидаючи при тому будь-які претенсії до українських етнографічних земель.

2. ОУН визнає, що для впорядкування відносин у Центральній та Східній Європі співпраця між Україною і країнами цього простору може мати позитивні наслідки і може причинитися на цілому цьому просторі до тривалого миру та взаємної безпеки.

3. Передумовою співпраці та приязні України з її сусідами є визнання обома сторонами принципу державної незалежності і етнографічного принципу як основи для територіального розмежування.

ОУН стверджує, що постігне відновлення польськими політичними середовищами претенсій до етнічних українських земель не створить пригоди атмосфери для співпраці ні на сучасному етапі боротьби за державну незалежність від Росії, ні в майбутньому.

ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА

(Неповний текст)

А. Загальні ствердження

1. У боротьбі за відновлення незалежної Української держави правильно намічена і здійснювана внутрішня політика, як один з аспектів визвольної політики в загальному, займає важливу позицію, бо її основною метою є:

а) забезпечити організацію і мобілізацію внутрішніх сил нації відповідно до вимог її зовнішнього становища, завдань та цілей;

б) протидіяти впливам, які підривають єдність національної спільноти чи порушують її згуртованість і організованість;

в) втримувати в нації живим її політичний ідеал і свідомість її історичного завдання; г) спрямовувати всі дії, прагнення і почини поодиноких осіб, суспільних груп і верств для національно-державного визволення, підпорядковуючи йому всі партикулярні інтереси.

2. Внутрішня політика має бути всеукраїнська, тобто — вона завжди мусить заступати інтереси нації як цілості; всебічна, тобто — має охоплювати одночасно цілість життя нації в усіх його виявах і проблемах; принципова, тобто — має протиставитися всім проявам, які послаблюють силу нації, спричиняють її розбиття, а зокрема протиставитися будь-яким намаганням підмінити політичний ідеал нації чи орієнтувати націю на сторонні сили й чинники.

Б. Організація національних сил

1. У своїй діяльності в Україні і на чужині Організація Українських Націоналістів обстоює konieczність всебічної мобілізації самостійницько-революційних сил українського народу і спрямовування їх на фронт боротьби з російським та іншими імперіялізмами.

2. Враховуючи умови, в яких живе український народ і в яких доводиться організувати визвольну боротьбу, а зокрема те, що советсько-російський режим постійно застосовує у широких розмірах засоби терору супроти українського народу і його самостійницьких сил, ОУН має організувати належну протидію і оборону народу для його збереження.

3. ОУН — ідейно-політичний рух, довкола якого гуртуються революційно-визвольні сили українського народу в межах СРСР і поза його кордонами. ОУН в Україні і на просторах всього СРСР із своєю революційною насагою, довголітнім досвідом боротьби, є в нащій добі протиставною силою супроти носія російського імперіялізму — Комуністичної партії Советського Союзу.

4. Організація Українських Націоналістів у боротьбі за визволення України протиставляє:

а) диктатурі, тоталітаризмові та поневоленню народів — свободу людині і народам, гарантію прав людини і повну національно-державну незалежність;

б) російсько-комуністичному атеїзмові — повну свободу віри, віровизнаних і релігійних практик та українське героїчне християнство;

в) невідвичко-рабській праці в колгоспах і державних підприємствах — вільний вибір праці і людини, нормальні й забезпечені законодавством умови праці;

г) колгоспно-невільничій системі — систему безплатного розподілу землі на приватну власність селянам та спілкове чи кооперативне користування нею, згідно із вольною волею народу;

д) русифікації та насильству над творчістю української людини — повну свободу розвитку української культури, що виростає з традицій і героїчної духовності української нації;

е) большевицьким професійним спілками, що служать як засіб влади для безоглядного висисування робітників — вільні об'єднання працюючих для захисту станових інтересів і право на страйк;

ж) заборони творити власні ремісничі та промислові підприємства — вільну економічну ініціативу кожної людини із забезпеченням законами правом власності на підприємства та здобутки творчості і праці.

В. Фронти дії ОУН

1. Враховуючи особливості положення українського народу під часну пору, як також можливість та вимоги визвольної боротьби, Організація Українських Націоналістів плянує і здійснює внутрішню політику на двох фронтах рівночасно: крайовому і закордонному.

2. ОУН в Україні і на просторах СРСР діє у таких формах і такими засобами, які у кожночасній конкретній ситуації є konieczні і можуть заповнити осягнення визначених цілей.

3. Закордонна частина ОУН, яка розгортає свою діяльність у цілком іншій дійсності, має за завдання здійснювати таку політику, яка скріплювала б фронт боротьби в Україні, синхронізуючи свої акції з вимогами та кожночасними потребами крайової частини Організації і з її політикою.

4. Організація Українських Націоналістів вважає своїм основним завданням плянувати і координувати дію проти російського імперіялізму та колоніялізму і залучення всієї української спільноти на всіх теренах дії Організації до цієї боротьби.

ПОСТАНОВИ В АКТУАЛЬНИХ ЦЕРКОВНИХ СПРАВАХ

1. IV Великий Збір ООН стверджує, що російська окупаційна влада в Україні, з допомогою російського православного патріархату, переслідуванням і жорстоким терором знищила явні форми українського церковного життя і загнала Українські Християнські Церкви в катакомби.

2. Цезаропалістична російська православна церква й далі є знярядям російського імперіалізму і служить інтересам сучасної російсько-большевицької імперії, підтримуючи її загарбницьку колоніальну політику. Вона допомогою російській окупаційній владі в Україні ліквідувати Українську Автокефальну Православну Церкву і Українську Греко-Католицьку Церкву, що впали жертвою жорстокого терору ГПУ-НКВД-КГБ.

3. Звавши до уваги антихристиянську народобивчу і людинобивчу політику безбожницької російсько-комуністичної імперії, IV Великий Збір вважає, що велике наближення ватиканських чи інших християнських кіл до держави воюючих безбожників і тиранів, якою є ССРСР, шкідливе не тільки для українських Церков, а й для всього християнства як тепер, так і в майбутньому.

4. Розрахунки у світовому екуменічному русі на російську православну церкву, а не на підпільні Українські Церкви в російській імперії, можуть принести тільки шкоду як самому Ватиканові, так і цілій Вселенській Церкві.

5. Вічне місто України — Київ, завжди було світочем християнства на Сході Європи, незалежно від того, як ставилися керівники церковної чи світської міжнародної політики до св. Софії в Києві і св. Юра у Львові, до аскетів Печерської і Почаївської Лавр. Київська св. Софія є символом двобою з безбожницьким Кремлем, не зважаючи на те, чи в цьому двобої вона має належну підтримку від церковних і світських сил світу.

6. IV Великий Збір ООН вважає, що патріярше завершення наших Церков є невідкладним завданням супроти воюючої християнської України. Присутність у вільному світі Верховного Архиепископа Української Католицької Церкви — Кардинала Йосифа Сліпого, довголітнього мученика-Ісповідника Христової віри — дає особливу нагоду негайно створити у вільному світі Український Католицький Патріярхат на чолі з Кир Йосифом Сліпим. ООН підтримає заходи Українських Православних Ієрархів у справі створення у вільному світі Українського Православного Патріярхату.

7. Звавши до уваги українські національні інтереси та особливу роллю Церкви в житті української нації, а також і української спільноти в діаспорі, світлі традиції нашої Церкви в минулому, що пов'язані з національною духовністю українського народу, як і вагу релігійно-патріотичного виховання, зокрема молодого покоління, побороюючи латинізацію в Церкві та денационалізацію української спільноти на чужині — уважаємо, що одним із найголовніших наших завдань є зберегти українські релігійні традиції, чистоту нашого обряду, український дух, календар і українську мову.

8. Для всебічного скріплення і розвитку української нації та українського релігійного життя необхідна єдність дії Українських Церков, на базі узгодження між їх Ієрархами.

9. IV Великий Збір ООН звертається з закликом до Української Православної і Української Католицької Церков спільно стати на захист воюючої підпільної християнської України, продовжувати — не зважаючи на жодні труднощі — взаємне зближення і в ім'я Христа стати до спільного бою з безбожницькою Москвою.

Організація Українських Націоналістів запевняє свою підтримку воюючому українському християнству проти російського воюючого безбожництва, як і повну підтримку нашим Ієрархам і Церквам у їх праці для добра і розвитку українського християнства і української нації.

УКРАЇНСЬКІ РАДІОМОВЛЕННЯ

Слухайте українські радіомовлення з Іспанії щоденно в часі і на хвилях як слідує:

а) Від години 8.30 до 9.30 за київським часом на короткій хвилі 32.05 метра.

б) Від години 14.00 до 15.00 за київським часом на короткій хвилі 30.74 метра.

в) Від години 19.30 до 20.30 за київським часом на короткій хвилі 32.05 метра.

Побажання і зауваження щодо цих радіомовлень можна висилати прямо на адресу радіовисильні, або на інші відомі Вам адреси за кордоном.

ПОСТАНОВИ В ПИТАННЯХ КУЛЬТУРИ

(Неповний текст)

1. Культура і духове життя — це підстави сили нації. Культура народу віддзеркалює його духову самобутність, характер, є його духовим портретом і одночасно процесом, що формує національний світогляд, ідеї та почуття кожного покоління нації на шляху її історичного буття.

2. Підметність творення культурних цінностей, власноспідметні творчі вияви, самобутність форм культури, а разом із тим і культивування національного світогляду — належать до першоджерельних елементів життя народу.

3. Культура у своєму історичному розвитку закріплює в народі усвідомлення його окремішності і духової суверенності, дисциплінує його почуття. Культура визначає неповторні шляхи не лише духового життя народу, а також, разом із тим, його політично-історичні шляхи.

4. Український народ в умовах поневолення не може вільно розвивати своєї культури. Він також не має достатніх умов для того, щоб зберегти вже витворені в минулому цінності власної культури і забезпечити природну тяглість культурного розвитку, що із сучасного прямує в майбутнє на ґрунті традицій минулого.

5. Москва свідомо того, що поневолила повністю і знищила українську націю вона зможе тільки тоді, коли їй вдасться знищити українську культуру. Отже, побіч фізичного поневолення, вона безоглядно винищує всі питомі елементи української культури, всі її прояви та пам'ятники минулого. В цьому сенсі ми є свідками боротьби двох культур: української проти російської, Києва проти Москви.

6. Українська визвольно-революційна боротьба у ділянці культури має за мету: а) переборювати руйнівний наступ окупанта на процеси розвитку української культури та його (ворога) намагання прищепити українській культурі елементи чужої їй, російської культури; б) усунути з українського культурного процесу ті елементи, які виникли наслідком культурного поневолення; в) самостверджувати і розвивати власні культурні цінності.

7. ОУН вважає, що всебічний розвиток української культури можливий тільки в умовах незалежного державного життя, коли буде повністю забезпечена свобода духової творчості та себевищу культурних сил. В Українській самостійній державі ОУН буде сприяти і активно підтримувати культурні взаємини України з іншими народами шляхом взаємообміну культурними цінностями та культурної співпраці.

8. ОУН стверджує, що на сучасному етапі боротьба за свободу культурної творчості в Україні інтенсивна і багатогранна, проходить в умовах боротьби нації за державну незалежність, в умовах важких переслідувань. Тому відмічає з глибоким признанням і подивом поставу тих наших діячів культури, які з усією рішучістю відкидають шаблонні соцреалізму і, шукаючи власних творчих шляхів, протиставляють російській політиці культурного геноциду та русифікації. ОУН зокрема підтримує таку культурну творчість, що питама українській духовості та скріплює визвольні процеси українського народу.

9. ОУН гостро засуджує російських окупантів за насильства над свободою слова, думки, творчості, наукового дослідження, за переслідування та фізичне винищення діячів української культури. ОУН зокрема засуджує факти руйнування пам'яток української культури, творів високої мистецької цінності та підмінювання їх продуктами російської культури.

10. Взявши до уваги важкі умови літературно-мистецької і наукової творчості в Україні, ОУН звертає увагу на konieczність посиленої творчості діячів української культури і науки поза межами України, в країнах вільного світу, які зобов'язані в умовах свободи вирівнювати мірою можливості втрати і шкоди, завдані нашої культури і науці в умовах окупації.

11. ОУН вважає за конечне подавати постійну моральну й матеріальну допомогу діячам української культури, вільної науки, літератури і мистецтва, щоб таким чином уможливити і скріпити їхню творчість, а разом із тим посилити боротьбу проти наступу Москви на духове життя українського народу, його культурну самобутність та історичну минувшину.

12. IV-ий Великий Збір ОУН стверджує, що в Україні й на всьому просторі російсько-комуністичної імперії йде потужна духовна боротьба між українською і російськими націями. З одного боку виступає непримиренно-ворожа самовиява народів російська культура із своїм злочинним месіянством — ідеєю геноциду через асиміляцію націй у російській нації, з ідеєю панування російської нації над іншими націями, з Москвою — центром світового безбожництва, носієм деспотії, тиранії, диктатури, тоталітаризму, комунізму і цілковитої деградації людини в колективізм. З другого боку цьому імперсько-колоніальному світові російській культурі протиставиться українська культура з ідеєю повної свободи творчого самовияву кожної нації, з концепцією незалежних і рівних націй, без панівних і підрядних, з пошаною до гідності індивідуалізованої людини — створеною на образ Божий, з концепцією такого суспільно-політичного ладу, який гарантував би свободу культурної творчості без накудування силою будь-яких деспотичних і протибожих законів. Волелюбна Україна — осередок християнського, хрестоносного, людяного та національного патріотичного світогляду. Росія агресивно наступає на неї із своїм антихристиянським, антигуманним світоглядом.

13. Великодержавні російські шовіністи намагаються загальмувати всіма доступними їм, найбрутальнішими, злочинними і неморальними засобами український культурний процес. Діячів української культури жорстоко переслідують, арештують, тортурують та засилають у табори на довголітні заслання або й убивають.

14. Однак, не спинити окупантові наступу молодого покоління українських поетів, письменників, мистців, учителів, публіцистів, науковців, які з усією принциповістю і рішучістю відкинули шаблони соцреалізму та брутальні намагання культурного геноциду і русифікації.

15. ОУН найгостріше засуджує брутальне переслідування і нищення людей, які борються за повернення священних прав вільної людини. Засуджує російсько-чехістські методи запропорювання людей у табори смерті і в божевільні.

ОУН засуджує російський шовінізм з його геноцидним проявом — русифікацією поневолених націй. Засуджує російських тиранів за насильство над свободою слова, творчості і віри поневолених ними народів. Москва своїми безчесними таємними несправедливими й незаконними судами над українськими культурними діячами по-топтала найосновніші права людини, гарантовані Хартією ОН, яку вона підписала і зобов'язалася пошанувати.

ОУН закликає працівників культури вільних народів світу протестувати проти російських злочинів, вчинених супроти українських культурних діячів, і дати свою моральну підтримку волелюбним людям і народам, які хочуть визволитися з російського ярма.

16. IV Великий Збір ОУН висловлює гострий і категоричний протест проти постійних варварських заходів російсько-шовіністичних окупантів в Україні нищити пам'ятки української культури, як ось бібліотеки, архіви, музеї, історичні будови (напр., комплекс будівель Києво-Могилянської Академії, Почаївська Лавра, численні старовинні церкви і т. п.), історичні місця української релігійної (зокрема могили, цвинтарі, придорожні хрести й каплиці), твори національного мистецького значення, щоб таким способом здійснити свій задум геноциду над Україною. На місце знищуваних українських національних культурних пам'яток Москва ставить свої російські комуністичні будівлі й пам'ятки, зокрема будує монументи зрадникам і вислужникам з-поміж поневолених народів та в честь творців російської імперії і її культури. Багато скарбів української культури москалі грабують і вивозять у Росію, фальсифікують, продають чужим народам або й проголошують їх «російськими творами».

УКРАЇНЬКА МОЛОДЬ

(Неповний текст)

I

1. Українська молодь — невичерпне джерело національних сил. Її характеризує головню природне прагнення вилити себе динамічно як у творенні високих вартостей, так і в невпинному шуканні шляхів, які ведуть до осягнення національних ідеалів.

2. У багатовіковій боротьбі українського народу проти різних наїзників і загарбників, українська молодь завжди була в її авангарді, як зразок найвищої посвяти і героїзму на службі своєї нації.

3. Українська молодь стоїть і на передових позиціях ідейно-політичного бою між Москвою і Києвом. Дороговказом у її житті й творчості є ідеї Києва: стародавні, але постійно зобов'язуючі засади «Руської Правди», справедливий суспільний лад, християнська мораль і етика, висока культура, державницькі традиції різних епох нашої історії та ідеї визвольного націоналізму, що є протиставленням рабської соціальної системи, загарбництва, тиранії і воєночому безбожництву Росії, всім тим ідеям і системам, що їх Москва силою накидає Україні.

4. Велику жертовність і боювну готовість проявила українська молодь і в минулому півторіччі: в героїчному подвигі під Крутами, у протиокупантських повстаннях, в лавах СУМ, УВО, ОУН-УПА, під час наступу на Україну двох жорстоких імперіалізмів-тираній — російського і німецького, в час повстань і страйків у російських концтаборах, у масових демонстраціях на протязі минулого десятиліття в Україні і поза її межами, як і в розгортанні широкого ідейно-політичного протиросійського фронту боротьби за вільне, суверенне життя української нації у наші дні.

5. Всюди, де живе українська молодь, вона далі є носієм ідей волі, справедливості і національно-державницької самостійності також інших поневолених націй, себто — поширює фронт боротьби поза територію України і таким способом з різних боків підмінує російську імперію та комуністичну систему.

6. Українська молодь свідомо того, що передумовою повернення свободи і прав українському народові є держава української нації, влада українського народу на українській землі, тому й практично бореться за свою національну суверенну державу. Знає, що державу здобувається і закріплюється тільки власними силами, власною армією. Своя держава і власна збройна сила в розумінні української молоді — необхідна передумова для здійснення високих і світлих ідеалів української національно-визвольної революції.

7. Українська молодь творчо наслідує традиції української княжої і козацької діб, захищає всіма силами і способами українські історичні пам'ятки, що їх по-варварськи

нищить Москва. Вона виступає також проти фальшування ворогами нашої історії, культури, наших ідей і історичних чинів, проти знеславлювання світлич постатей нашого минулого.

8. Українська молодь за всяких умов бере активну участь у всіх виявах боротьби проти загарбників (масові акції, страйки, демонстрації) та ставить технічні й інші здобутки нашого часу на службу нації у її боротьбі за визволення.

9. Українська молодь, що опинилася поза кордонами України — в різних частинах ССР, на засланні і в сателітних країнах — сповнена духом активного патріотизму, зберігає і в чужому оточенні українські духові цінності й прикмети, підсилює національно-політичну і культурну діяльність старшого покоління, є прапороносцем і здійснювачем ідей нескореного Києва. Плекає українські культурні цінності й допомагає поширювати їх поза материком.

10. Українська молодь, а зокрема її провідний загін — Юнацтво ОУН, у вільному світі починає перебирати на себе ролі ініціатора і організатора фронту визвольної дії, щоб таким чином допомогти розвалити російську імперію і відновити Українську Суверенну Соборну Державу. З погляду світового значення — вона співорганізатор протиросійського і протикомуністичного фронту серед чужонаціональної молоді. Українська молодь, зокрема ж Юнацтво ОУН, стає також співорганізатором спільної боротьби молоді еміграційних спільнот поневолених Росією народів за відновлення їхніх національних суверенних держав, згідно з концепцією Антибольшевицького Більоку Народів (АБН).

11. Українська молодь, а Юнацтво ОУН зокрема, починає ставати рушієм творчих процесів української національної спільноти на чужині, яка своєю ідейною постановою і політичною дією побороє проросійські й прокомуністичні тенденції у чужих суспільствах, наголошуючи значення вічних цінностей людини і нації.

II

1. Теперішнє становище в Україні характеризується настирливим намаганням Москви всіма засобами і методами впоїти українську молодь чужими, ворожими українській духовості ідеями та примусити її служити імперіалістичним інтересам московського народу. Шляхом насильницької денационалізації і русифікації Москва намагається позбавити українську молодь її національного обличчя. Проте українська молодь виявляє подиву гідні приклади духової єдності, відповідності, стійкості, бойового наснаження та непоборності наступального духового надхнення, як в ідейно-політичній так і в практичній боротьбі.

2. Українська молодь на чужині йде у крок з нашою молоддю в Україні завдяки плеканню українських духових цінностей у родині, Церкві, суспільних установах та виховній праці молодечих організацій, як і завдяки тісному ідейному зв'язку з визвольною боротьбою українського народу на Рідних землях, у якій молоде українське покоління, хоч і живе в умовах поневолення, стає його авангардною силою; а також завдяки масовим акціям в обороні прав і волі України, що їх організують ОУН, Організація Українського Визвольного Фронту та інші ідейно-політичні споріднені організації, особливо Спілка Української Молоді.

Патріотична українська молодь на чужині, організована у своїх молодечих організаціях, є також осторою збереження національної субстанції нашої молодішої генерації, зокрема для тої частини нашої молоді, що відірвана від українського національного і релігійного життя, живе в чужому оточенні й zagrożена асиміляційними процесами. Боротьба з асиміляцією — одне з головних завдань української патріотичної молоді.

III

1. Після таких великих подій в історії визвольної боротьби української нації, як державні акти із січня 1918-го і 1919-го років, всенародна боротьба з окупантами повстанськими та різними іншими методами, після дії СВУ, СУМ, УВО, ОУН та відновлення Української держави Актом 30 червня 1941 р., а далі політичної і збройної боротьби ОУН-УПА за розвал російської імперії і відновлення української суверенної держави, — почався теперішній період всебічної боротьби української нації з окупантами України. Замість розчарування і страху український народ, головно його молоде покоління, рішуче й гостро став на захист особистості і національної гідності, виступив проти загарбника, що топче людські й національні права, застосовує терор і сваволлю паралельно з нечуваною колоніальною експлуатацією.

Молодь ставить спротив і російському безбожництву та російській церкві, що є знаряддям російського імперіалізму, і захищає українську Христову Церкву та її традиції, будує життя нації на Христових правдах. Постійно зростає і національна свідомість української молоді, а разом з тим і її готовність боротися за здійснення національних ідеалів.

2. З рядів української молоді, одухотвореної ідеями і чинами ОУН-УПА, виростають нові провідники, які не тільки захищають права й інтереси свого покоління, а стараються, передусім, мобілізувати ввесь народ проти окупанта з приводу насильницьких вивозів і заслань української молоді на важкі роботи поза межі України, з приводу русифікації у школі, комсомолі, війську та в публічному житті, з приводу переслідування і уопліджування української молоді, що прагне навчатися у високих школах, з приводу фальшування української літературної творчості і культурної спадщини, нищення українських архівних скарбів та історичних пам'яток, з приводу заборон

маніфестувати в честь геніїв України, заборон відвідувати могили національних героїв і визначних національних діячів, з приводу заборон влаштовувати релігійні процї та з приводу безправних політичних судових процесів над українськими культурними діячами.

3. Національно-свідома українська молодь, в інтересах своєї нації, рішуче відкидає накиненим силою Україні чужий її ворожий її духовотї засади і форми суспільного ладу, побудованого на визиску людини російсько-комуністичною безправною системою і партійною сваволею. Вона бореться за духово-культурну самобутність України, за її державну самостійність, передаючи свої ідеї і погляди найширшим масам народу з допомогою заохаляєних мистецьких, літературних, наукових і політичних творів, підпільних видань і таємних радіопередавань, мужніх протестних листів-заяв навіть із тюрми і концтаборів, розкриваючи в них злочини імперіалістичної Москви та її вислужників-яничарів.

Українська патріотична молодь на Рідних землях ставить окупантам і збройний спротив, використовуючи для цього різні засоби і методи революційно-визвольної боротьби.

4. Розповсюдження ідей української національної революції не обмежується кордонами України. Частина молодих українців примушена проживати чи студіювати і на російських чи іншонаціональних землях в межах імперії, де вони стають свічами ідей свободи, що піднімають російську імперію — тюрму народів.

Молоді інтелектуальні сили в Україні виявляють все сміливішу, пронизану національною ідеєю, літературну й культурну творчість, захищають її свободу, вимагають привернення українській мові належного їй права в Україні та пошанування української мови і культури всюди, де живуть українці. В літературній критиці в Україні все виразнішим критерієм стають етично-моральні вартості, спертї на національній основі.

5. Національно-визвольні й деколонізаційні процеси в сучасному світі мають живий відгук і в творчості та поглядах молоді інтелектуальної верстви в Україні.

IV

Завдання української молоді

1. Сучасні національні процеси серед української молоді на Рідних землях треба скріплювати, згідно з духом українського визвольного націоналізму.

2. Українську визвольну боротьбу треба розгорнути в тісному зв'язку та в співпраці з визвольними рухами інших поневолених Московію народів, на платформі АБН, зокрема необхідно закріплювати їхню молодь.

3. Боротися за український дух і характер шкільництва в Україні, особливо в середній, спеціальній та високих школах, як і за організацію українських шкіл усюди там, де живуть українці.

4. Боротися проти обмосковлення в Україні всіх ланок життя, за його (життя) український зміст, за очищення від московського елементу і засмічення.

5. Боротися за чистоту і якість національної української культурно-мистецької творчості, відновлювати релігійне й церковне життя, плекарти національні традиції і культ національних героїв, культ розритих ворогом могил та храмів національної слави.

6. Службу в совєтській армії, повітряній та морській фльотах треба розцінювати як нагоду для вивчення воєнної техніки. Свідомі молоді українці повинні використовувати військові школи та академії для здобуття військового знання, але не коштом втрати своєї національної гідності або й зради своєї нації.

7. Треба чинити рішучий спротив вивозові української молоді з України на цілиніні землі та інші терени ССРСР.

8. Організувати і вести різними засобами боротьбу проти русифікації, що її проводить ворог шляхом насильницького переселення й перемішування народів, особливо різнонаціональної молоді, щоб таким способом перетворити їх в одну совєтсько-російську націю. Одна з форм протидії такому способові обмосковлення — не одружуватися з ворогами української нації.

9. Українська сільська молодь, як складова частина національного авангарду, повинна всіма силами і засобами поборювати московсько-большевицьку промислову систему в Україні та московські принципи її організації.

10. Українська робітничка молодь, також як складова частина національного авангарду, повинна всіма силами і засобами поборювати московсько-большевицьку промислову систему в Україні та московські принципи її організації.

11. Український спортсмен, що беруть участь у міжнародних спортивних змаганнях, повинні виступати як представники українського спортивного життя.

12. Українські молоді вчені, мистці, літератори, артисти та інші діячі, що виїжджають до країн вільного світу на різні конференції, виступи і т. п., повинні подбати, щоб їхні успіхи і здобутки у світовій опінії йшли на рахунок і користь українського народу, а не його ворога — Росії.

13. Українська молодь, що посвятила себе визвольній боротьбі, є одночасно носієм великої ідеї протиматеріалістичної революції духу і змагається за велике майбутнє української нації під гаслом: «Пам'ятай, що відвічним ворогом твоєї нації є імперіалістична Росія!». Півдніною ідеєю нашої визвольної боротьби в світовому розмірі є гасло: «Київ, як центр добра, проти Москви, як центру зла!»

ПРИВИТИ

IV Великий Збір ОУН вітає Український Нарід у його надлюдській боротьбі за свої права, а зокрема українську молодь на Рідних Землях та всіх закутках російської імперії, молодь, яка є передовою когортою у боротьбі за визволення України й дає такі приклади героїства, що вони перевищують античні акти хоробрости й самопожертви.

Вітає бійців ОУН і УПА, всього революційного підпілля, які продовжують визвольну боротьбу України, пригадуючи нації, що наше «співіснування» з ворогом — Москвою — почалося на полі бою й на полі бою закінчиться;

вітає всіх синів і доньок України, яким є свята девіза — воля й незалежність нації, воля і права людини;

клонить голови та вітає українських патріотів — в'язнів тюрем і концтаборів;

клонить голови перед підпільними Українськими Церквами, її мучениками й борцями за перемогу Христової Правди;

вітає та висловлює свою солідарність з українськими творцями культурних цінностей, які безстрашно, ціною їх терпіння і знущань над ними російських шовіністів, ціною власної свободи й життя збагачують скарбницю української культури.

IV Великий Збір ОУН вітає й пересилає вислови незмінної пошани Верховному Архієпископові Блаженнішому Йсифові Сліпому — Митрополитові-Ісповідникові, що, не зважаючи на 18-літнє ув'язнення у російських тюрмах і концтаборах, залишився вірним Христовій Церкві й Україні, ставши світлоцем цілого християнства;

вітає й пересилає вислови незмінної пошани Блаженнішому Ніканорові, Митрополитові страдальної Української Автокефальної Православної Церкви, мученики-герої архипастирі й священнослужителі якої не схилили чола перед російським безбожництвом і не скорилися російській царопапистичній православній церкві, що є інструментом російського загарбництва й воюючого безбожництва та лояльно служить владі безбожників;

вітає всіх Священнослужителів підпільних Української Автокефальної Православної і Української Греко-Католицької Церков в Україні та всіх воюючих християн, без різниці конфесії;

вітає Ієрархів наших Церков на чужині.

IV Великий Збір ОУН вітає членів ОУН і УПА, що караються в тюрмах і концтаборах в Україні й поза Україною;

вітає всіх безкомпромисових борців за державно-політичну незалежність України, за розвал російської тюрми народів, не зважаючи на те, чи вони в рядах ОУН чи поза нею борються за скинення російського ярма і знищення російського способу життя в Україні.

IV Великий Збір ОУН вітає й висловлює свою солідарність з національно-визвольною боротьбою всіх уярмлених російським імперіалізмом і комунізмом народів, зокрема дружньо вітає — з нагоди 25-ої річниці створення Антибольшевицького Б'юро Народів — об'єднани в ньому національно-визвольні організації, як найпевніших союзників України в її визвольній боротьбі; запевняє їх, що керована й організована Організацією Українських Націоналістів боротьба України не буде припинена доти, доки не лише Україна, а й усі уярмлені в російській сфері панування народи не повернуть свою державно-національну незалежність, доки не буде розвалена російська імперія усіх барв.

Покліні Поляглим Борцям

IV Великий Збір ОУН клонить голови перед світлою пам'яттю великих Провідників Української Національної Революції, перед сл. п. Гол. от. Симоном Петлюрою, полк. Євгеном Коновальцем, Степаном Бандерою і Головнокомандувачем УПА ген. Тарасом Чупринкою-Шухевичем, як теж перед незліченною кількістю націоналістів-революціонерів, що ввали в нерівному бою з наїзниками.

Смерть найкращих із найкращих, смерть на полі бою безстрашних борців за Українську Самостійну Соборну Державу — постійно мобілізуватиме членів Організації Українських Націоналістів та всіх українських патріотів до дальшої боротьби за здійснення найвищої Ідеї Нації, для якої віддали своє життя Герої.

ОУН ніколи не забуде, що ті незрівняні керівники визвольно-революційної боротьби — Симон Петлюра, Євген Коновалець, Степан Бандера і Тарас Чупринка-Шухевич — ввали з рук російських злочинців-убивць.

Тому Організації Українських Націоналістів ніколи не припинить заходів, щоб нікчемних убивць поставити перед суд волеюбного українського народу, який вимірить їм заслужену кару.

Гасло: «Київ проти Москви!»

IV Великий Збір ОУН незмінно підтверджує висунене II Великим Збором ОУН, а потім закріплене на III Великому Зборі ОУН, найсправедливіше гасло нашої доби: «Свобода народам — свобода людині!» —

та схвалює чергове гасло, яке відзеркалює довговікову боротьбу України за її Правду: «Київ проти Москви!»

КІНЦЕВЕ СЛОВО ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

Від імені Проводу і від себе дякую учасникам Великого Збору за виявлене довір'я. Я свідомий, які завдання і труднощі стоять перед Організацією. Проте націоналіст-революціонер ніколи не втікає від відповідальності. Бо «щоб любити спокій — треба бути сліпим і німим», каже далекохідня мудрість.

IV Великий Збір повинен стати могутньою рушійною силою нашої всебічної дії, щоб ми успішно продовжували роллю речника і пробойника великих наших ідей, були організаторами великих переломових чинів.

Наших сил не сміємо міряти мінімалістичними категоріями. Мірилом наших сил ніколи не було і не є зіставлення їх з українським партійно-політичним світом, а тільки нагула нашої боротьби і наших ідейних, дійових, моральних спроможностей, сила нашого характеру, якість і незламність наших кадрів у боротьбі проти організатора і керівника загарбницького наступу російської нації на Україну та інші поневолені народи — КПСС та її єдиногоделіських союзників.

Керувати визвольною боротьбою народу можуть тільки воюючі націоналісти-революціонери, фанатики благородного й великого чину, а не скептики і релятивісти. Наша Організація завжди була з народом і в народі, в його гуші, діяла для народу і черпала з його джерела силу й витривалість.

Революційні концепції ОУН життєво виправдалися, їх здійснювання стало підвалинами для зростання сили нації, запорукою успішного завершення її визвольної боротьби. Всім тим, хто зневірився в українську справу протиставляємо віру в перемогу нашої правди, абсолютної правди України, в єдиноправильність нашого революційно-визвольного шляху боротьби. Усім, хто знецінює наш Рух і наші революційні візії, хто забуває, що тільки ентузіазм революції зрушує гори, пригадаємо одну з великих правд: «Велике серце ніколи не буде щасливе, коли йому завжди бракуватиме щастя ближнього».

В переломові епохи духового упадку й морального розкладу, коли людський розум вагається і хитається, необхідно, щоб провідні люди даних епох були мужнішими й чужнішими, ніж їхнє оточення.

Духовість українського націоналізму — це духовість героїчна, вона дає силу не тільки незламно видержати до кінця, а й мобілізувати оточення, опанувати його нашими ідеями і повести до переможного бою. Українській сучасності ближчі Гомер і «Слово о полку Ігоревім», ніж сантиментальні, вирозумілі до людських слабостей сучасні романисти.

У глибині героїчного напруження націоналістичної духовости бачимо далекі історичні перспективи і творчі потенції. В Україні знову бачимо людей великої духової сили, доказом чого є молоде покоління борців, що виростало на прикладах боротьби і героїки Симона Петлюри, Грицька Чупринки, Сергія Сфремова, УВО, ОУН, УПА. Воно і продовжує золоту, кров'ю самопожертв політу, нітку традиції боротьби за українську державність.

Україна стає вулканічним островом героїчної духовости, що з підпілля промінює у світ як світло. Імперіалістична Росія котиться до упадку, як цитаделя старого матеріалістичного світу, призначена на загибель.

Покоління незламних знову і знову народжується в Україні. Революційні візії вчорашнього дня воно пов'язує з революційними візіями завтрашнього дня. А це передумова, яка завжди давала нашій Організації непереможну силу.

Наша сила не в механічних конгломератах, а в розгортанні нашої дії, яка є в осередку нашої уваги. Сильна ідейно, духово, світоглядово й морально, однорідна революційно-визвольна організація поневоленого народу — це одночасно сила нації у її боротьбі за визволення. Таким був і є незмінний закон усіх національно-визвольних революцій усіх народів та в усі часи.

Наш головний ворог — імперіалістична Росія, ворог страшний і жорстокий. Треба величезних зусиль, щоб його перемогти, тим більше в ситуації, коли велику частину вільного світу огортає дефіцитизм і культ мамони. І коли довкола нас обнижується моральна якість й ідейна наснага, то ще з більшим зусиллям мусимо побуджувати і себе, і наше оточення до внутрішнього горіння великими ідеями, удосконалювати себе, бо перемагає тільки той, хто вірить у перемогу навіть тоді, коли вона видається понад людські сили.

Тому треба рішуче відкинути всі сумніви і скріпити нашу віру в закономірну перемогу нашої правди, а одночасно мусимо пам'ятати, що правда ніколи не перемагає сама собою, перемагає тільки тоді, коли її прапороносці-носії, ризикуючи власним життям, з найбільшою самопожертвою боряться за її перемогу. Мусимо бути свідомі, що між ідеєю і її реалізацією є тільки наша воля і коли хочемо виповнити прірву поміж бажаним і можливим — мусимо докласти величезних зусиль, виявити нашу незламну волю, а це означає — йти шляхом героїв. Це шлях велетнів, яким завжди йшла ОУН. І цим шляхом підемо далі.

Я свідомий усіх труднощів, що стоять перед нами, але одночасно вірю разом з вами, що соборними силами цілої української нації і спільним фронтом поневолених в російській тюрмі народів — ми осягнемо нашу мету.

В остаточному змаганні з Москвою переможцем буде Київ!

